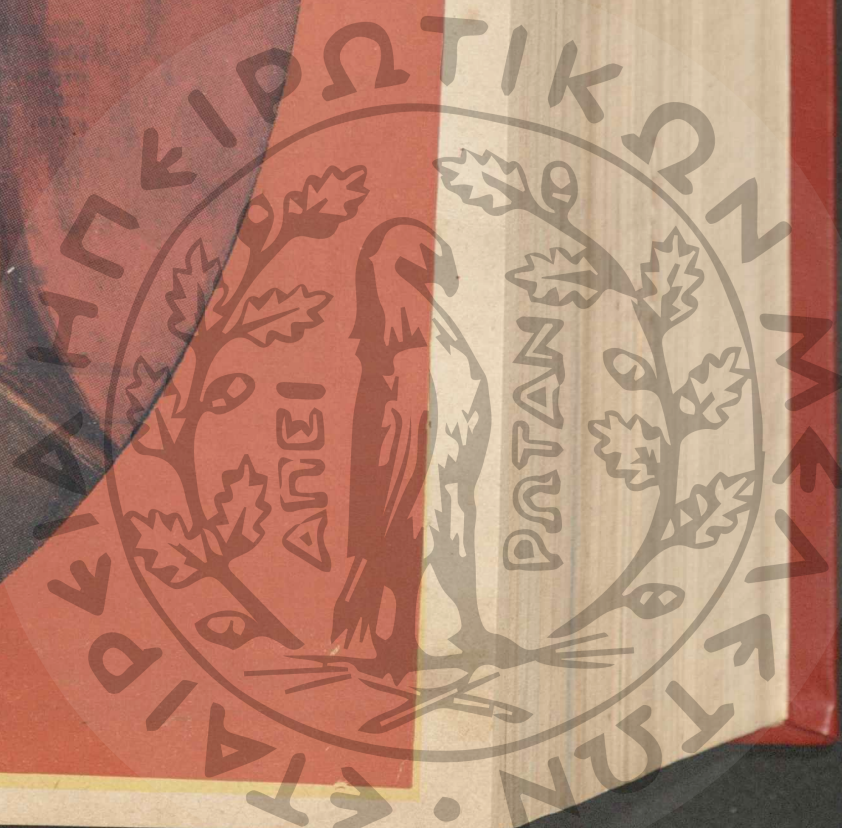

Εβδομάς 27

ΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑΙ 6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1929

ΑΡ. 78.

Η δοντόκρεμα **ΚΟΛΥΝΟΣ** καθαρίζει τους δόντους, τα ούλα, το στομα αλόκληρον.

Τα αντισηπτικά της συστατικά καταστρέφουν τας επιμυνδύνους νοσογενείς εστίας του στόματος, είναι προστατευτική κατά της δοντογρίας, της σήψης, της ουλίτιδος και της γενικής εξασθένησεως.

Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ επί μιας ξηράς ψηφτρας. Θα αισθανθήτε την καθαριότητα και δροσερότητα του στόματος.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΜΟΝΟΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
4 Ευριπίδου 4 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΣΛΩΝΣ

ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΝΟΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Ειδικών Γαλλικών φάρμακων κατά της Συφιλίδος. Έγκριση παρὰ τοῦ Ἱατροσυμβουλίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν. Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Στ᾽ Πειραιᾶ. Ἐπιστημονικὴ ὁδηγία παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτῷ Μοσχόλῳ Ἀθῆναι, Σωκράτους 36, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἱατρεῖον ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη, 14.

ΖΩΝΕΣ ΚΟΡΣΕΔΕΣ MAILLOTS

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ (Ὁμόνοια)

Ἐφθασε τὸ νέον
Γερμανικὸν φάρμακον

URODOL

(ΟΥΡΟΔΟΛ)

κατὰ τῶν

ΑΡΘΡΙΣΜΩΝ

ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ

ΑΡΘΡΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑ
Μὴ λησμονήτε
ὅτι μόνον μετὰ
ΒΑΦΗ VAUBER

πορεῖτε νὰ βαφίτε μετὰ ἐπιτυχίαν τὰ φορεμάτά σας. Ἀποφεύγετε τὰς ἀσχημονήσεις. ΠΡΑΙΤΕΙ ΕἰΣ ΟἶΑ ΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΩΝΟΝΤΑΙ. ΧΩΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΕΙΣ. ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΣΑΡΟΥΝΙ - ΚΡΕΜΑ - ΠΟΥ
EDELWEISS (CENTE)

Εἶναι τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν τουαλέτα τῶν κυριῶν. Δίδουν ἀραιότητα, δροσερότητα καὶ ἀπαλότητα τῷ δέρματι καὶ ἀφίνουν ἐν ἑαυτῷ τὸ ἀρώμα.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΒΑΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ

Κατασκευασμένη σύμφωνα με σύγχρονους κανόνες, κατασκευάζεται ἀπὸ 70 εἰς 100 εἰς 120 εἰς 140 εἰς 160 εἰς 180 εἰς 200 εἰς 220 εἰς 240 εἰς 260 εἰς 280 εἰς 300 εἰς 320 εἰς 340 εἰς 360 εἰς 380 εἰς 400 εἰς 420 εἰς 440 εἰς 460 εἰς 480 εἰς 500 εἰς 520 εἰς 540 εἰς 560 εἰς 580 εἰς 600 εἰς 620 εἰς 640 εἰς 660 εἰς 680 εἰς 700 εἰς 720 εἰς 740 εἰς 760 εἰς 780 εἰς 800 εἰς 820 εἰς 840 εἰς 860 εἰς 880 εἰς 900 εἰς 920 εἰς 940 εἰς 960 εἰς 980 εἰς 1000 εἰς 1020 εἰς 1040 εἰς 1060 εἰς 1080 εἰς 1100 εἰς 1120 εἰς 1140 εἰς 1160 εἰς 1180 εἰς 1200 εἰς 1220 εἰς 1240 εἰς 1260 εἰς 1280 εἰς 1300 εἰς 1320 εἰς 1340 εἰς 1360 εἰς 1380 εἰς 1400 εἰς 1420 εἰς 1440 εἰς 1460 εἰς 1480 εἰς 1500 εἰς 1520 εἰς 1540 εἰς 1560 εἰς 1580 εἰς 1600 εἰς 1620 εἰς 1640 εἰς 1660 εἰς 1680 εἰς 1700 εἰς 1720 εἰς 1740 εἰς 1760 εἰς 1780 εἰς 1800 εἰς 1820 εἰς 1840 εἰς 1860 εἰς 1880 εἰς 1900 εἰς 1920 εἰς 1940 εἰς 1960 εἰς 1980 εἰς 2000 εἰς 2020 εἰς 2040 εἰς 2060 εἰς 2080 εἰς 2100 εἰς 2120 εἰς 2140 εἰς 2160 εἰς 2180 εἰς 2200 εἰς 2220 εἰς 2240 εἰς 2260 εἰς 2280 εἰς 2300 εἰς 2320 εἰς 2340 εἰς 2360 εἰς 2380 εἰς 2400 εἰς 2420 εἰς 2440 εἰς 2460 εἰς 2480 εἰς 2500 εἰς 2520 εἰς 2540 εἰς 2560 εἰς 2580 εἰς 2600 εἰς 2620 εἰς 2640 εἰς 2660 εἰς 2680 εἰς 2700 εἰς 2720 εἰς 2740 εἰς 2760 εἰς 2780 εἰς 2800 εἰς 2820 εἰς 2840 εἰς 2860 εἰς 2880 εἰς 2900 εἰς 2920 εἰς 2940 εἰς 2960 εἰς 2980 εἰς 3000 εἰς 3020 εἰς 3040 εἰς 3060 εἰς 3080 εἰς 3100 εἰς 3120 εἰς 3140 εἰς 3160 εἰς 3180 εἰς 3200 εἰς 3220 εἰς 3240 εἰς 3260 εἰς 3280 εἰς 3300 εἰς 3320 εἰς 3340 εἰς 3360 εἰς 3380 εἰς 3400 εἰς 3420 εἰς 3440 εἰς 3460 εἰς 3480 εἰς 3500 εἰς 3520 εἰς 3540 εἰς 3560 εἰς 3580 εἰς 3600 εἰς 3620 εἰς 3640 εἰς 3660 εἰς 3680 εἰς 3700 εἰς 3720 εἰς 3740 εἰς 3760 εἰς 3780 εἰς 3800 εἰς 3820 εἰς 3840 εἰς 3860 εἰς 3880 εἰς 3900 εἰς 3920 εἰς 3940 εἰς 3960 εἰς 3980 εἰς 4000 εἰς 4020 εἰς 4040 εἰς 4060 εἰς 4080 εἰς 4100 εἰς 4120 εἰς 4140 εἰς 4160 εἰς 4180 εἰς 4200 εἰς 4220 εἰς 4240 εἰς 4260 εἰς 4280 εἰς 4300 εἰς 4320 εἰς 4340 εἰς 4360 εἰς 4380 εἰς 4400 εἰς 4420 εἰς 4440 εἰς 4460 εἰς 4480 εἰς 4500 εἰς 4520 εἰς 4540 εἰς 4560 εἰς 4580 εἰς 4600 εἰς 4620 εἰς 4640 εἰς 4660 εἰς 4680 εἰς 4700 εἰς 4720 εἰς 4740 εἰς 4760 εἰς 4780 εἰς 4800 εἰς 4820 εἰς 4840 εἰς 4860 εἰς 4880 εἰς 4900 εἰς 4920 εἰς 4940 εἰς 4960 εἰς 4980 εἰς 5000 εἰς 5020 εἰς 5040 εἰς 5060 εἰς 5080 εἰς 5100 εἰς 5120 εἰς 5140 εἰς 5160 εἰς 5180 εἰς 5200 εἰς 5220 εἰς 5240 εἰς 5260 εἰς 5280 εἰς 5300 εἰς 5320 εἰς 5340 εἰς 5360 εἰς 5380 εἰς 5400 εἰς 5420 εἰς 5440 εἰς 5460 εἰς 5480 εἰς 5500 εἰς 5520 εἰς 5540 εἰς 5560 εἰς 5580 εἰς 5600 εἰς 5620 εἰς 5640 εἰς 5660 εἰς 5680 εἰς 5700 εἰς 5720 εἰς 5740 εἰς 5760 εἰς 5780 εἰς 5800 εἰς 5820 εἰς 5840 εἰς 5860 εἰς 5880 εἰς 5900 εἰς 5920 εἰς 5940 εἰς 5960 εἰς 5980 εἰς 6000 εἰς 6020 εἰς 6040 εἰς 6060 εἰς 6080 εἰς 6100 εἰς 6120 εἰς 6140 εἰς 6160 εἰς 6180 εἰς 6200 εἰς 6220 εἰς 6240 εἰς 6260 εἰς 6280 εἰς 6300 εἰς 6320 εἰς 6340 εἰς 6360 εἰς 6380 εἰς 6400 εἰς 6420 εἰς 6440 εἰς 6460 εἰς 6480 εἰς 6500 εἰς 6520 εἰς 6540 εἰς 6560 εἰς 6580 εἰς 6600 εἰς 6620 εἰς 6640 εἰς 6660 εἰς 6680 εἰς 6700 εἰς 6720 εἰς 6740 εἰς 6760 εἰς 6780 εἰς 6800 εἰς 6820 εἰς 6840 εἰς 6860 εἰς 6880 εἰς 6900 εἰς 6920 εἰς 6940 εἰς 6960 εἰς 6980 εἰς 7000 εἰς 7020 εἰς 7040 εἰς 7060 εἰς 7080 εἰς 7100 εἰς 7120 εἰς 7140 εἰς 7160 εἰς 7180 εἰς 7200 εἰς 7220 εἰς 7240 εἰς 7260 εἰς 7280 εἰς 7300 εἰς 7320 εἰς 7340 εἰς 7360 εἰς 7380 εἰς 7400 εἰς 7420 εἰς 7440 εἰς 7460 εἰς 7480 εἰς 7500 εἰς 7520 εἰς 7540 εἰς 7560 εἰς 7580 εἰς 7600 εἰς 7620 εἰς 7640 εἰς 7660 εἰς 7680 εἰς 7700 εἰς 7720 εἰς 7740 εἰς 7760 εἰς 7780 εἰς 7800 εἰς 7820 εἰς 7840 εἰς 7860 εἰς 7880 εἰς 7900 εἰς 7920 εἰς 7940 εἰς 7960 εἰς 7980 εἰς 8000 εἰς 8020 εἰς 8040 εἰς 8060 εἰς 8080 εἰς 8100 εἰς 8120 εἰς 8140 εἰς 8160 εἰς 8180 εἰς 8200 εἰς 8220 εἰς 8240 εἰς 8260 εἰς 8280 εἰς 8300 εἰς 8320 εἰς 8340 εἰς 8360 εἰς 8380 εἰς 8400 εἰς 8420 εἰς 8440 εἰς 8460 εἰς 8480 εἰς 8500 εἰς 8520 εἰς 8540 εἰς 8560 εἰς 8580 εἰς 8600 εἰς 8620 εἰς 8640 εἰς 8660 εἰς 8680 εἰς 8700 εἰς 8720 εἰς 8740 εἰς 8760 εἰς 8780 εἰς 8800 εἰς 8820 εἰς 8840 εἰς 8860 εἰς 8880 εἰς 8900 εἰς 8920 εἰς 8940 εἰς 8960 εἰς 8980 εἰς 9000 εἰς 9020 εἰς 9040 εἰς 9060 εἰς 9080 εἰς 9100 εἰς 9120 εἰς 9140 εἰς 9160 εἰς 9180 εἰς 9200 εἰς 9220 εἰς 9240 εἰς 9260 εἰς 9280 εἰς 9300 εἰς 9320 εἰς 9340 εἰς 9360 εἰς 9380 εἰς 9400 εἰς 9420 εἰς 9440 εἰς 9460 εἰς 9480 εἰς 9500 εἰς 9520 εἰς 9540 εἰς 9560 εἰς 9580 εἰς 9600 εἰς 9620 εἰς 9640 εἰς 9660 εἰς 9680 εἰς 9700 εἰς 9720 εἰς 9740 εἰς 9760 εἰς 9780 εἰς 9800 εἰς 9820 εἰς 9840 εἰς 9860 εἰς 9880 εἰς 9900 εἰς 9920 εἰς 9940 εἰς 9960 εἰς 9980 εἰς 10000 εἰς 10020 εἰς 10040 εἰς 10060 εἰς 10080 εἰς 10100 εἰς 10120 εἰς 10140 εἰς 10160 εἰς 10180 εἰς 10200 εἰς 10220 εἰς 10240 εἰς 10260 εἰς 10280 εἰς 10300 εἰς 10320 εἰς 10340 εἰς 10360 εἰς 10380 εἰς 10400 εἰς 10420 εἰς 10440 εἰς 10460 εἰς 10480 εἰς 10500 εἰς 10520 εἰς 10540 εἰς 10560 εἰς 10580 εἰς 10600 εἰς 10620 εἰς 10640 εἰς 10660 εἰς 10680 εἰς 10700 εἰς 10720 εἰς 10740 εἰς 10760 εἰς 10780 εἰς 10800 εἰς 10820 εἰς 10840 εἰς 10860 εἰς 10880 εἰς 10900 εἰς 10920 εἰς 10940 εἰς 10960 εἰς 10980 εἰς 11000 εἰς 11020 εἰς 11040 εἰς 11060 εἰς 11080 εἰς 11100 εἰς 11120 εἰς 11140 εἰς 11160 εἰς 11180 εἰς 11200 εἰς 11220 εἰς 11240 εἰς 11260 εἰς 11280 εἰς 11300 εἰς 11320 εἰς 11340 εἰς 11360 εἰς 11380 εἰς 11400 εἰς 11420 εἰς 11440 εἰς 11460 εἰς 11480 εἰς 11500 εἰς 11520 εἰς 11540 εἰς 11560 εἰς 11580 εἰς 11600 εἰς 11620 εἰς 11640 εἰς 11660 εἰς 11680 εἰς 11700 εἰς 11720 εἰς 11740 εἰς 11760 εἰς 11780 εἰς 11800 εἰς 11820 εἰς 11840 εἰς 11860 εἰς 11880 εἰς 11900 εἰς 11920 εἰς 11940 εἰς 11960 εἰς 11980 εἰς 12000 εἰς 12020 εἰς 12040 εἰς 12060 εἰς 12080 εἰς 12100 εἰς 12120 εἰς 12140 εἰς 12160 εἰς 12180 εἰς 12200 εἰς 12220 εἰς 12240 εἰς 12260 εἰς 12280 εἰς 12300 εἰς 12320 εἰς 12340 εἰς 12360 εἰς 12380 εἰς 12400 εἰς 12420 εἰς 12440 εἰς 12460 εἰς 12480 εἰς 12500 εἰς 12520 εἰς 12540 εἰς 12560 εἰς 12580 εἰς 12600 εἰς 12620 εἰς 12640 εἰς 12660 εἰς 12680 εἰς 12700 εἰς 12720 εἰς 12740 εἰς 12760 εἰς 12780 εἰς 12800 εἰς 12820 εἰς 12840 εἰς 12860 εἰς 12880 εἰς 12900 εἰς 12920 εἰς 12940 εἰς 12960 εἰς 12980 εἰς 13000 εἰς 13020 εἰς 13040 εἰς 13060 εἰς 13080 εἰς 13100 εἰς 13120 εἰς 13140 εἰς 13160 εἰς 13180 εἰς 13200 εἰς 13220 εἰς 13240 εἰς 13260 εἰς 13280 εἰς 13300 εἰς 13320 εἰς 13340 εἰς 13360 εἰς 13380 εἰς 13400 εἰς 13420 εἰς 13440 εἰς 13460 εἰς 13480 εἰς 13500 εἰς 13520 εἰς 13540 εἰς 13560 εἰς 13580 εἰς 13600 εἰς 13620 εἰς 13640 εἰς 13660 εἰς 13680 εἰς 13700 εἰς 13720 εἰς 13740 εἰς 13760 εἰς 13780 εἰς 13800 εἰς 13820 εἰς 13840 εἰς 13860 εἰς 13880 εἰς 13900 εἰς 13920 εἰς 13940 εἰς 13960 εἰς 13980 εἰς 14000 εἰς 14020 εἰς 14040 εἰς 14060 εἰς 14080 εἰς 14100 εἰς 14120 εἰς 14140 εἰς 14160 εἰς 14180 εἰς 14200 εἰς 14220 εἰς 14240 εἰς 14260 εἰς 14280 εἰς 14300 εἰς 14320 εἰς 14340 εἰς 14360 εἰς 14380 εἰς 14400 εἰς 14420 εἰς 14440 εἰς 14460 εἰς 14480 εἰς 14500 εἰς 14520 εἰς 14540 εἰς 14560 εἰς 14580 εἰς 14600 εἰς 14620 εἰς 14640 εἰς 14660 εἰς 14680 εἰς 14700 εἰς 14720 εἰς 14740 εἰς 14760 εἰς 14780 εἰς 14800 εἰς 14820 εἰς 14840 εἰς 14860 εἰς 14880 εἰς 14900 εἰς 14920 εἰς 14940 εἰς 14960 εἰς 14980 εἰς 15000 εἰς 15020 εἰς 15040 εἰς 15060 εἰς 15080 εἰς 15100 εἰς 15120 εἰς 15140 εἰς 15160 εἰς 15180 εἰς 15200 εἰς 15220 εἰς 15240 εἰς 15260 εἰς 15280 εἰς 15300 εἰς 15320 εἰς 15340 εἰς 15360 εἰς 15380 εἰς 15400 εἰς 15420 εἰς 15440 εἰς 15460 εἰς 15480 εἰς 15500 εἰς 15520 εἰς 15540 εἰς 15560 εἰς 15580 εἰς 15600 εἰς 15620 εἰς 15640 εἰς 15660 εἰς 15680 εἰς 15700 εἰς 15720 εἰς 15740 εἰς 15760 εἰς 15780 εἰς 15800 εἰς 15820 εἰς 15840 εἰς 15860 εἰς 15880 εἰς 15900 εἰς 15920 εἰς 15940 εἰς 15960 εἰς 15980 εἰς 16000 εἰς 16020 εἰς 16040 εἰς 16060 εἰς 16080 εἰς 16100 εἰς 16120 εἰς 16140 εἰς 16160 εἰς 16180 εἰς 16200 εἰς 16220 εἰς 16240 εἰς 16260 εἰς 16280 εἰς 16300 εἰς 16320 εἰς 16340 εἰς 16360 εἰς 16380 εἰς 16400 εἰς 16420 εἰς 16440 εἰς 16460 εἰς 16480 εἰς 16500 εἰς 16520 εἰς 16540 εἰς 16560 εἰς 16580 εἰς 16600 εἰς 16620 εἰς 16640 εἰς 16660 εἰς 16680 εἰς 16700 εἰς 16720 εἰς 16740 εἰς 16760 εἰς 16780 εἰς 16800 εἰς 16820 εἰς 16840 εἰς 16860 εἰς 16880 εἰς 16900 εἰς 16920 εἰς 16940 εἰς 16960 εἰς 16980 εἰς 17000 εἰς 17020 εἰς 17040 εἰς 17060 εἰς 17080 εἰς 17100 εἰς 17120 εἰς 17140 εἰς 17160 εἰς 17180 εἰς 17200 εἰς 17220 εἰς 17240 εἰς 17260 εἰς 17280 εἰς 17300 εἰς 17320 εἰς 17340 εἰς 17360 εἰς 17380 εἰς 17400 εἰς 17420 εἰς 17440 εἰς 17460 εἰς 17480 εἰς 17500 εἰς 17520 εἰς 17540 εἰς 17560 εἰς 17580 εἰς 17600 εἰς 17620 εἰς 17640 εἰς 17660 εἰς 17680 εἰς 17700 εἰς 17720 εἰς 17740 εἰς 17760 εἰς 17780 εἰς 17800 εἰς 17820 εἰς 17840 εἰς 17860 εἰς 17880 εἰς 17900 εἰς 17920 εἰς 17940 εἰς 17960 εἰς 17980 εἰς 18000 εἰς 18020 εἰς 18040 εἰς 18060 εἰς 18080 εἰς 18100 εἰς 18120 εἰς 18140 εἰς 18160 εἰς 18180 εἰς 18200 εἰς 18220 εἰς 18240 εἰς 18260 εἰς 18280 εἰς 18300 εἰς 18320 εἰς 18340 εἰς 18360 εἰς 18380 εἰς 18400 εἰς 18420 εἰς 18440 εἰς 18460 εἰς 18480 εἰς 18500 εἰς 18520 εἰς 18540 εἰς 18560 εἰς 18580 εἰς 18600 εἰς 18620 εἰς 18640 εἰς 18660 εἰς 18680 εἰς 18700 εἰς 18720 εἰς 18740 εἰς 18760 εἰς 18780 εἰς 18800 εἰς 18820 εἰς 18840 εἰς 18860 εἰς 18880 εἰς 18900 εἰς 18920 εἰς 18940 εἰς 18960 εἰς 18980 εἰς 19000 εἰς 19020 εἰς 19040 εἰς 19060 εἰς 19080 εἰς 19100 εἰς 19120 εἰς 19140 εἰς 19160 εἰς 19180 εἰς 19200 εἰς 19220 εἰς 19240 εἰς 19260 εἰς 19280 εἰς 19300 εἰς 19320 εἰς 19340 εἰς 19360 εἰς 19380 εἰς 19400 εἰς 19420 εἰς 19440 εἰς 19460 εἰς 19480 εἰς 19500 εἰς 19520 εἰς 19540 εἰς 19560 εἰς 19580 εἰς 19600 εἰς 19620 εἰς 19640 εἰ

ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΣ ΤΩΛΕΓΕ ΠΟΤΕ

Μ' ένα μηχανικό κίνημα ὁ Ἰάκωβος ἐξομάρτησε τὸ μικρὸ βιολετὶ γραμματικὴν ποὺ εἶχε πεσεῖ (πὺς νάπεσε ἀγασ; Ποῦς νὰ τὴν ἔβριζε ἐκεῖ;) ἀπὸ τὸ μικρὸ ὀδὸν τραπεζῶνα. Ἦταν ἐτοιμὸς νὰ τὸ τοποθετήσῃ κατὰ τὸν ἀνεγνώριον τὸ γράμμα.

Ἀλήθεια, ἦταν τὸ γράμμα τῆς Χριστίνας, τῆς φίλης του. Ἡ Χριστίνα δὲν εἶχε κανένα λόγο, καμμιαν ἀφορμὴ νὰ γράφῃ στὸ φίλο του, τὸν Μαυρίκο Νοτίε, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν οὔτε φίλος της, οὔτε κἀν γνῶριμὸς της.

Ὁ Ἰάκωβος ἀναστατώθηκε. Μὰ ὁλοσκόλιον δυσάρεστη ἀνησυχία κατέλαβε τὸν νέον.

— Τὴ διάολο, ἡ Χριστίνα ἔχει κ' ἄλλον ἐρωστὴν ἀπὸ μένα; Καὶ, ποῦ καὶ αὐτὸ!...

Ἡ Χριστίνα ἦταν γιὰ τὸν Ἰάκωβο μὴ ληψιμὴ φιλανδία. Κι' ἡ πὺς βολιχὴ, ἡ πὺς θελτικὴ, ἡ πὺς εὐχάριστη, Ἀληθινὸς θρησκευτὴς. Παντρεμένη μ' ἕνα γέρον φιλαργυρον, ὁ ὁποῖος ἐπλούτισε κατὰ τὸν πόλεμον καὶ τώρα κατεγίνετο μὲ τὰ ἐκατομμύριά του, τὴς δουλειῆς του, τῆς ὑποθέσεώς του, τῆς σοφίας του, τῆς ἀφῆρας ἐλευθέρῃ νὰ κάμῃ ὅ, τι θέλει. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸν Ἰάκωβον οὐ ἐρχόνταν πλὴν βολιχῶ.

— Ἀν, λοιπόν, τώρα ἡ Χριστίνα ἀγαπᾷ τὸν φίλο του τὸν Μαυρίκο, θὰ πῇ πὺς τὸν ἐδωρῆκεν αὐτὸν καὶ θὰ τὸν ἀφῆρει.

Κι' ὁ Ἰάκωβος ἐθυμώταν τοὺς 18 μῆνες ποὺ ἐπέρασαν, ἀπ' ὅπου εἶχε χάσει τὴν προηγουμένην φίλην του καὶ προτοῦ νὰ γνωρίσῃ τὴν Χριστίνα.

— Καὶ τώρα, πὺς νὰ πάρῃ ὁ διάολος, ἡ στίνα θὰ μ' ἀφῆρῃ!

Ἐρρίξε μὴ θυμωμένη ματιὰ στὸ μικρὸ βιολετὶ γραμματικὴν, ἔπειτα ἐσκέφθηκε, πὺς τὸ καλλιτέρας ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ ἦταν νὰ τὸ ξαναβάλῃ στὴν θέα του.

Μετὰ δύο-τρὶα λεπτὰ ὁ Μαυρίκος Νοτίε ἐφῆσε. Ἐμπῆκε στὸ μικρὸ σαλόνι. Οἱ δύο φίλοι ἔδωσαν μὴ γερὴ χειραψία.

— Σ' ἔκαμα νὰ περιμένῃς, Ἰάκωβε.

— Τὴ κάθισαι καὶ λὲς τώρα, Μαυρίκο.

Πάντως τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ δύο φίλοι δὲν εἶπαν πολλά. Χωροστήκανε μ' ἕνα σύννεφο στὰ μάτια καὶ στὴν ψυχὴ τους.

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος εὐρέθηκε ἔξω στὸν δρόμο ἔλεγε μόνος του:

— Πὰ νὰ ἰδοῦμαι τί θὰ συμβῇ.

Στὴς 4 ἀκριβῶς εἶχε ραντεβὺ μὲ τὴν Χριστίνα, στὴν γκαρσονιέρα του. Ἐκεῖ συντηνόντο κ' ἐκεῖ ἐχάροντο τὸν ἔρωτα.

Ἐπροχωροῦσε σιγά, προσπαθώντας νὰ σκεφθῇ καλύτερα τὴν κατάστασιν ποὺ ἐδημιουργήθηκε μετὰ τὴν ἀπρόσδοτον ἀποκάλυψιν τοῦ γραμματικῆς τῆς Χριστίνας πρὸς τὸν φίλον του, τὸν Μαυρίκο Νοτίε. Ἀντελαμβάνετο ὅτι στὴν περιπτώσιν αὐτὴν ἡ σκέψις δὲν χρησιμεύει οὐ τίποτε ἀπολύτως.

Ἔτσι ἐφῆσε στὴν γκαρσονιέρα του. Ἦταν

ῥανε τὰ δῶρα ἀπὸ τὸ καράβι στὸ Μοναστήρι. Ἡ εἰκόνα ἦταν σκεπασμένη μὲ ἕνα ἄσπρο πικρὸ μεταξωτὸ πέπλο κεντημένο μὲ χρυσάφι.

Τὴν ἐτοποθέτησαν στὴ θέσιν ποὺ εἶναι ἀκόμη καὶ, ψάλλοντάς τὸ:

«Ἀλλά τὰ χεῖλ' ὅν ἀσέβων τὸν μὴ προσκυνούντων τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν...» τραβήσαν τὸ πέπλο καὶ φάνηκε ἡ εἰκόνα.

Ἐγὼ βαστοῦσα τὸ θυμὰτὸ καὶ ἐθύμαζα.

Ἄμα τὴν εἶδα, μ' ἔπαισε τρεμούλα. Ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς Εἰκασίας!

Εἶδα τὰ μάτια της ποὺ μὲ εἶχαν πλανέψῃ, εἶδα τὰ χεῖλ' ὅν τὴ κοραλλένια, ποὺ τὰ σοφοῦσα μὴ φορὰ ἡδονικά, καὶ εἶδα τὰ μαλλιά της πλεγμένα σὲ πλοκάμιον.

Ἡ τρυκίμια ἔξισσε πάλι μέσα μου.

Τὰ μάτια μου δοκλόωσαν.

— Δὲν εἶναι, — ἐρώνασα — ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας! Εἶναι ἡ εἰκόνα μᾶς μάγισσας ποὺ μοῦ εἶχε σαλέψῃ μὲ τὰ μάγια της τὸ νοῦ...

Εἶναι.

Οἱ καλόγεροι τρομάζαν.

— Τρελάθηκα! φώναξε ἕνας, καὶ οἱ ἄλλοι πᾶσι γόνατα κλίνειν ἐξορκισμούς.

Ἀργεμμένους γύρισα καὶ εἶδα γύρω μου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔβλεπον μέσα μου ὁ παλῶς

8 55' ἡ ὥρα. Τὸ ραντεβὺ του μὲ τὴν Χριστίνα ἦταν στὴς 4. Καὶ ἡ Χριστίνα δὲν ἦταν γυναικα, εἶπαμε, ποὺ ἀργοῦσε στὰ ραντεβὺ της. Ἐκτός ἀν τῆς ἐτίγανεν κατὰ τὸ πλὴν ἐξαρετικὸ.

Ὁ Ἰάκωβος τὴν ἡμέραν ἐκείνη παρακολούθησε τὴν κίνησιν τοῦ δεικτοῦ στὸ μεγάλο ἐκκοιμῆς τοῦ διαδρόμου, μὲ πολὺ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον.

Ἀρπαξτὴν Χριστίνα καὶ τὴν ἑοφίξιν στὴν ἀγκαλιά του...

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐχτύπησε 4! Κι' ἡ Χριστίνα δὲν ἐφάνηκε.

Κι' ἡ ὥρα ἐπροχωροῦσε. Εἰκοσι λεπτὰ, εἰκοσιπέντε, εἰκοσι ἑννέα!

Τέσσερις καὶ μισὴ ἡ ὥρα καὶ ἡ Χριστίνα δὲν ἐφάνηκε!

Ἡ ὥρα πλησιάζει πέντε καὶ ὁ Ἰάκωβος ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται τὸ βάρος ἐκείνου ποὺ παῖζει τὴν καρδιά στὴς ὥρες τῆς μεγάλης ἀδημονίας

πολεμιστῆς, ὁ ἄνθρωπος τὸν ἐκδικήσεων καὶ τὸν αἱμάτων. Ἐβόλα τὸ χέρι μου στὴ μέση, ζητώντας τὸ σπαθὶ μου. Ἀλλοῖμονο! Ἐπῆσα τὸ σκινὶ τοῦ μοναχοῦ, ποὺ ἦμωνα ζωσμένος.

Ἀντίκρου στὴν εἰκόνα, εἶδα ἕνα μαχαίρι μικρὸ, μ' ἐκείνου ποὺ κόβανε τὰ φυτῖλα τὸν κερὶον. Τάραξα, καὶ μ' αὐτὸ χτύπησα τὴν εἰκόνα στὸν λαμῶν.

Ἐπεσα λιποθυμωμένος.

Ἄμα συνήλθα εἶδα τοὺς καλόγερους νὰ προσκυνούντα γύρω μου καὶ ἦρωνα τὸν ἡγούμενον νὰ ψάλλῃ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου:

«Πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον ἐξέλθε...» καὶ τοὺς παρακάλει νὰ τοὺς μοναχούς, σοὺ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου ἀντίκρου τῆς εἰκόνας, προσκυνωμένους.

Μὲ ἄφρον.

Καὶ ἔτσι ἔμεινα στὸ στασίδι 70 δολοφονα χόρνα.

Οἱ καλόγεροι νομίζανε πὺς ζητοῦσα συγχώρεσι ἀπὸ τὴν Παναγία.

Ἐμμένα!

Τὴν Παναγία τὴν εἶχα ξεχάσει.

Ἐμμένα ἐκεῖ, γιὰ νὰ βλέπω τὴν εἰκόνα τῆς Εἰκασίας μου, καὶ νὰ τῆς ζητῶ μυστικὰ συγχαίρειν.

Π. ΚΑΨΙΔ

καὶ ποὺ προηγεῖται πάντοτε τὸν κρίνον ἀπελευσίαν.

— Ἀκόμη πρέπει νὰ περιμένω! εἶπε Χριστίνα θάτρε νάργησιν κατὰ τὸν δεικτὸν τοῦ δεικτοῦ.

Καὶ σὲ λίγο εἶπε, φωνάκτῃ σχεδόν.

— Μὰ, θάρρη! θάρρη!

Ἡ ὥρα ἐπροχωροῦσε. Ἡ ὥρα τὴν 5 καὶ μισή.

Τζὶν! ἔσημανε τὸ ρολοῖ.

Τζὶν! ἀκούστηκε καὶ τὸ κουνιστὸ τῆς τας!

Ἐπὶ τέλους, ἀνεφώνησε ὁ Ἰάκωβος: χλωμόσε ὅμως. Κι' ἂν δὲν ἦταν ἡ Χριστίνα, ἂν ἦταν κανένα τῆλεφωνον:

— Ὁχι! ἐκείνη ἦταν. Νοιώθῃ τὸ φρεσὶ τῆς Χριστίνας, τὸ ἀρώμα τῆς ποὺ προηγεῖται.

Μὰ τί θὰ κάμῃ τώρα ποὺ θὰ δρεθῇ κατὰ τῆς;

Ἡ Χριστίνα ἦλθε. Ἡ Χριστίνα ἔμεινε σὰ.

Ἡ Χριστίνα ὁρίζεται μὴ μισοῦσε τὸν Ἰάκωβο δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ἀπὸ τὸς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀπ' ὅσα ἐσκέφθησαν προηγουμένως.

Ἀρπαξε τὴν Χριστίνα, τὴν ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐκώλησε μ' ὁρμή χεῖλ' ὅν στὸ ἔξαισι, καὶ ὁλοσκόλιον ἔσπρωξε τὸν χεῖλ' ὅν.

Μὰ τί θὰ κάμῃ τώρα ποὺ θὰ δρεθῇ κατὰ τῆς;

Ἡ Χριστίνα ἦλθε. Ἡ Χριστίνα ἔμεινε σὰ.

Ἡ Χριστίνα ὁρίζεται μὴ μισοῦσε τὸν Ἰάκωβο δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ἀπὸ τὸς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀπ' ὅσα ἐσκέφθησαν προηγουμένως.

Ἀρπαξε τὴν Χριστίνα, τὴν ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐκώλησε μ' ὁρμή χεῖλ' ὅν στὸ ἔξαισι, καὶ ὁλοσκόλιον ἔσπρωξε τὸν χεῖλ' ὅν.

Μὰ τί θὰ κάμῃ τώρα ποὺ θὰ δρεθῇ κατὰ τῆς;

Ἡ Χριστίνα ἦλθε. Ἡ Χριστίνα ἔμεινε σὰ.

Ἡ Χριστίνα ὁρίζεται μὴ μισοῦσε τὸν Ἰάκωβο δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ἀπὸ τὸς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀπ' ὅσα ἐσκέφθησαν προηγουμένως.

Ἀρπαξε τὴν Χριστίνα, τὴν ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐκώλησε μ' ὁρμή χεῖλ' ὅν στὸ ἔξαισι, καὶ ὁλοσκόλιον ἔσπρωξε τὸν χεῖλ' ὅν.

Μὰ τί θὰ κάμῃ τώρα ποὺ θὰ δρεθῇ κατὰ τῆς;

Ἡ Χριστίνα ἦλθε. Ἡ Χριστίνα ἔμεινε σὰ.

Ἡ Χριστίνα ὁρίζεται μὴ μισοῦσε τὸν Ἰάκωβο δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ἀπὸ τὸς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀπ' ὅσα ἐσκέφθησαν προηγουμένως.

Ἀρπαξε τὴν Χριστίνα, τὴν ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐκώλησε μ' ὁρμή χεῖλ' ὅν στὸ ἔξαισι, καὶ ὁλοσκόλιον ἔσπρωξε τὸν χεῖλ' ὅν.

Μὰ τί θὰ κάμῃ τώρα ποὺ θὰ δρεθῇ κατὰ τῆς;

Ἡ Χριστίνα ἦλθε. Ἡ Χριστίνα ἔμεινε σὰ.

Ἡ Χριστίνα ὁρίζεται μὴ μισοῦσε τὸν Ἰάκωβο δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ἀπὸ τὸς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀπ' ὅσα ἐσκέφθησαν προηγουμένως.

Ἀρπαξε τὴν Χριστίνα, τὴν ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐκώλησε μ' ὁρμή χεῖλ' ὅν στὸ ἔξαισι, καὶ ὁλοσκόλιον ἔσπρωξε τὸν χεῖλ' ὅν.

Μὰ τί θὰ κάμῃ τώρα ποὺ θὰ δρεθῇ κατὰ τῆς;

Ἡ Χριστίνα ἦλθε. Ἡ Χριστίνα ἔμεινε σὰ.

Ἡ Χριστίνα ὁρίζεται μὴ μισοῦσε τὸν Ἰάκωβο δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ἀπὸ τὸς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀπ' ὅσα ἐσκέφθησαν προηγουμένως.

Ἀρπαξε τὴν Χριστίνα, τὴν ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐκώλησε μ' ὁρμή χεῖλ' ὅν στὸ ἔξαισι, καὶ ὁλοσκόλιον ἔσπρωξε τὸν χεῖλ' ὅν.

Μὰ τί θὰ κάμῃ τώρα ποὺ θὰ δρεθῇ κατὰ τῆς;

Ἡ Χριστίνα ἦλθε. Ἡ Χριστίνα ἔμεινε σὰ.

Ἡ Χριστίνα ὁρίζεται μὴ μισοῦσε τὸν Ἰάκωβο δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ἀπὸ τὸς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀπ' ὅσα ἐσκέφθησαν προηγουμένως.

Ἀρπαξε τὴν Χριστίνα, τὴν ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐκώλησε μ' ὁρμή χεῖλ' ὅν στὸ ἔξαισι, καὶ ὁλοσκόλιον ἔσπρωξε τὸν χεῖλ' ὅν.

Μὰ τί θὰ κάμῃ τώρα ποὺ θὰ δρεθῇ κατὰ τῆς;

Ἡ Χριστίνα ἦλθε. Ἡ Χριστίνα ἔμεινε σὰ.

Ἡ Χριστίνα ὁρίζεται μὴ μισοῦσε τὸν Ἰάκωβο δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ἀπὸ τὸς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀπ' ὅσα ἐσκέφθησαν προηγουμένως.

Ἀρπαξε τὴν Χριστίνα, τὴν ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐκώλησε μ' ὁρμή χεῖλ' ὅν στὸ ἔξαισι, καὶ ὁλοσκόλιον ἔσπρωξε τὸν χεῖλ' ὅν.

Μὰ τί θὰ κάμῃ τώρα ποὺ θὰ δρεθῇ κατὰ τῆς;

Ἡ Χριστίνα ἦλθε. Ἡ Χριστίνα ἔμεινε σὰ.

Ἡ Χριστίνα ὁρίζεται μὴ μισοῦσε τὸν Ἰάκωβο δὲν ἐσκέφθηκε τίποτε ἀπὸ τὸς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀπ' ὅσα ἐσκέφθησαν προηγουμένως.

Ἀρπαξε τὴν Χριστίνα, τὴν ἔσπρωξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐκώλησε μ' ὁρμή χεῖλ' ὅν στὸ ἔξαισι, καὶ ὁλοσκόλιον ἔσπρωξε τὸν χεῖλ' ὅν.

Μὰ τί θὰ κάμῃ τώρα ποὺ θὰ δρεθῇ κατὰ τῆς;

Ἡ Χριστίνα ἦλθε. Ἡ Χριστίνα ἔμεινε σὰ.

φύρανος Ντιάρκιν
Θιαν Ἰάκωβο τῆς Ἀναγής ὁδηγεῖ...

ροῦδὲν γιὰ τὴν ἀγνοία μου καὶ τὴν ἀπειρία μου.

Ὁ Ντιάρκιν ἤρριξε νὰ γελᾷ.

— Ὁ μὴ σπεύδετε νὰ παραδώσετε τὰ ὄπλα σας στὸν θεῖο Φάλκον. Δὲν εἶναι τώρα ἡ στιγμὴ ἀπὸ ἐκείνην. Γυρίζοντας στὸ Ράιβερ-σκότ, μπορείτε νὰ μῆτε στὴ βιβλιοθήκη καὶ νὰ κυτᾶτε τὸν θεῖο Φάλκον στὰ μάτια καὶ νὰ τοῦ πῆτε: «Θεῖο Φάλκον, κέρδισα!»

— Εἶναι δέβαιο! Ἄλλως τε ὁ θεῖος Φάλκον καὶ μάλιστα ζωγραφισμένος μὲ τρομάζει πάντα λιγάκι. Θὰ χρειασθῇ νὰ εἰσθῇ μαζί μου γιὰ νὰ μ' ἐνδραστηριοποιήσῃ.

Ὁ Ντιάρκιν ἐπροσπάθησε ν' ἀποσπᾷ τὸ χέρι του, ποὺ τὸ ἐκράτεισε τώρα ἀκίνητο στὰ χεῖρα τῆς Ντιάνας, ἡ ὁποία τώρα τὸ ἐσφαιγε πὺς πλὴν.

— Τὸ περίεργο εἶπε, εἶπε ἡ Ντιάνα, ὅτι δὲν ἔχω διόλου ἀκριβὴ συνειδήσιν τὸν ὑποχρεώσε-σιν ποὺ ἀνέλαβα διὰ τὸν γάμον.

— Στὴν περιπτώσιν αὐτὴ καὶ ἡ εὐθύνες σας θὰ εἶναι ἐλαφρότερες.

— Ἀ! μὴ ἀνακουφίζοντε τὰ λόγια σας.

«Ἄς μὴ σπεύδωμεν πλέον. Ἄς κρατηθῶμεν σ' αὐτὴν τὴν εὐχάριστη ἀνησυχία.

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε μὲ μεγάλην ταχύτητα. Ἡ ἡσυχία κατέκλυε τοὺς δύο ταξιδιώτες. Μόνον ὁ Φάλκον τοῦ τραίνου διέκρινε τὴν σιωπὴν.

Τὸ κεφάλι τοῦ Ντιάρκιν ἐσηκώθη πρὸς τὸ κεφάλι τῆς Ντιάνας, τῆς ὁποίας μὴ τοῦρα μαλ-λίων τοῦ ἐξάδενε τὸ μέτωπο. Ἡ Ντιάνα ἐκλεισε τὰ μάτια. Ὁ Ντιάρκιν ἐνόμισε ὅτι ἀπεκοιμήθη. Σὲ λίγο ὅμως τὴν ἔκρινε νὰ λήγῃ χωρὶς νὰ κινήσῃ.

— Ὁ Ντιάρκιν ἀλλήλογραφία μεταξύ μας, δὲν εἶν' ἔτσι, ἐξέδρασε Ντιάρκιν;

— Ἀν θέλετε.

Καὶ βέβαια θέλω. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ περιμένω τακτικά νὰ γὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἡγίας σας.

Δὲν ἐνδιαφέρουν ποτέ μου γιὰ τὴν ἡγία μου. Τὴ θὰ εἶχα σχετικὴ νὰ σὰς γράφω;

Ἀλλὰ τότε ἡ ὑποχρεώσεσ σας νὰ δίνετε τακτικά πληροφορίες γιὰ ὅ, τι σὰς ἀφορᾷ, στὴν γυναῖκα σας;

Ἐγὼ δὲν.

Ἀλλὰ ὁ Ντιάρκιν δὲν ἀστενιόταν πλέον. Εἶχε διακρίνῃ ἐκεῖ κάτω μακριὰ τὰ κατώτια τῶν πλοίων, ποὺ ἦσαν ἀγκυροβολημένα στὸ λιμάνι τοῦ Σαουθάμπτον.

Ἡ Ντιάνα ἐπλησίασε τὸ πρόσωπὸ της στὸ πρόσωπὸ τοῦ Ντιάρκιν.

— Καὶ πὺς θὰ μὲ ἀποκαλύψῃ στὰ γραμμα-τὰ σας;

Ὁ Ντιάρκιν ἐσπρώθηκε ἔπάνω, ἐστῆριξε τὸ χέρι του στὸ παράθυρο, καὶ ἀπήντησε:

— Ὅλα τὰ ἀποκαλύπτει αὐτὸ τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ ἀναχωρῇ. Ὅχι ποσῆτερα.

Φθάνουμε στὴν προκυμαία μετὰ λίγα λεπτὰ.

Κεφάλαιον XX.

ΜΕ ΤΑΣ ΠΡΟΣΗΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ.

Ἡ Ντιάνα ἐπέρισε, ἀκολουθώντας τὸν Ντιάρκιν, τὴν γέφυρα ποὺ ὄδηγεῖ στὸ μεγάλο ἑ-πεσοικένειο. Ἐξῆτασε λεπτομερῶς καὶ μὲ με-γάλον ἐνδιαφέρον τὸν πλοῦτον κολοσσὸν τοῦ Ντιάρκιν ἐπρόκειτο, κατὰ τὸ ταξεῖδι του, νὰ μείνῃ τὸς μέρες.

Ἐνοῶντο ἕνα σιναισθίμα μέθης εὐχάιστο μὴλς πάσης τὸ κατ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μιά ωραιότατη σκηνή από το φιλμ που μόλις έπερα-
τώθη στο Χόλλυγουντ: «Το Μυστικό της Ανατολής».

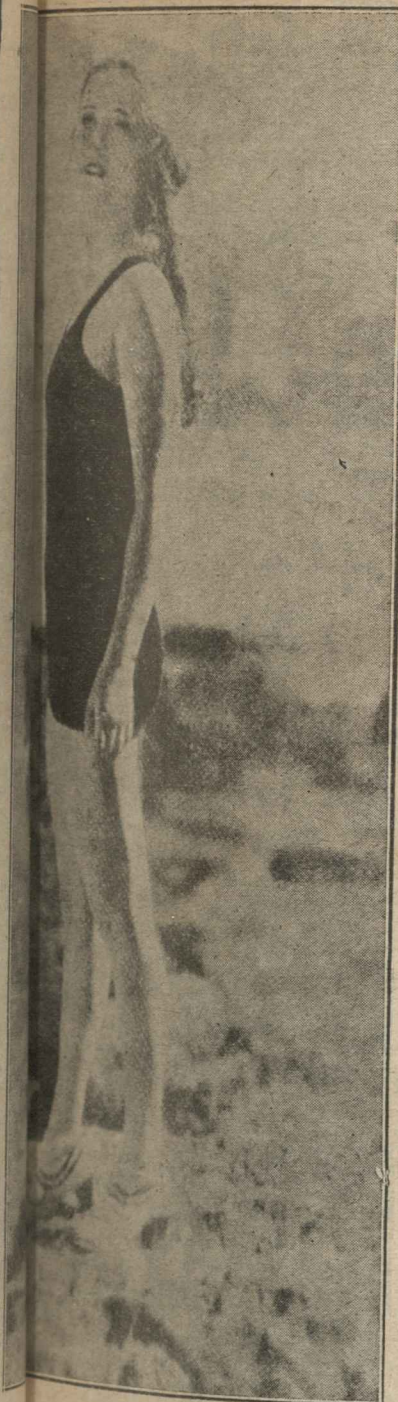
Ένα ζεύγος Αμερικανών «Βαπτιστών» αναμένει
μέσα στον ποταμό Χουδσων τον πάστορα, διά
να εύλογη τους γάμους του. «Ως γνωστόν, οι
«Βαπτιστοί» τελούν τας βαπτίσεις και τους γά-
μους των μέσα στο νερό, σύμβολον
αιώνιας αγνότητας.

Ένας Αμερικανός εργοστασιάρχης καθιερωμένος
κατεσκεύασε αυτό το τεράστιον κάθισμα, το έστησε
εις ένα κήπον, και εκάθησεν επάνω...
χάριν ρεκλάμας!

Και μία άλλη ιδιόρρυθμος ρεκλάμα στην
είσοδο ενός μεγάλου παρισινού κατα-
στήματος νεωτερισμών.

Μιά φωτογραφία της πρωταγωνιστρίδας της
Μιλά, η οποία υποβάλλει μικρά φυτά εις την
επίδρασιν ειδικών ηλεκτρικών κυμάτων, λαμβάνων φωτογραφίας
της αναπτύξεως των φυτών, ήτις συντελείται εντός ολίγων ωρών!

Μιά κυκλοφορία εν Αγγλία. — Ο
δημοσιεύμενος ειναντι εικόνα από γαμήλιον τελετή των «Βαπτιστών». Ίδου και
μιά βάπτισιν προσηλήτου νεανίου. Οι προσκεκλημένοι αναμένουν εις την παραλλαν.

Πειράματα επιστημονικής καλλιέργειας.
Ο γερμανός καθηγητής Γκρόνερ υποβάλλει μικρά φυτά εις την
επίδρασιν ειδικών ηλεκτρικών κυμάτων, λαμβάνων φωτογραφίας
της αναπτύξεως των φυτών, ήτις συντελείται εντός ολίγων ωρών!

Εις τον χορόν της «Ενώσεως των Καλλιτεχνών» στο Παρίσι,
το κλειδί της έστρεψε ήτο μιά τεραστία μεταλλική σφαίρα
που κατακλύησε σιγά-σιγά ο Ένα επίκλινης έδαφος, και
έφθασε στο μέσον της αίθουσας. Τότε ή σφαίρα ήνοιξε, και
ξεπετάχθηκε από μέσα ή τρισχαριτωμένη γνωστή
καλλιτέχνης Γκρόνερ Μορλέ

Δημοσιεύμενος ειναντι εικόνα από γαμήλιον τελετή των «Βαπτιστών». Ίδου και
μιά βάπτισιν προσηλήτου νεανίου. Οι προσκεκλημένοι αναμένουν εις την παραλλαν.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΜΟΔΑ ΕΠΙ ΟΘΩΝΟΣ

Όταν ήλθεν εις Αθήνας η βασίλισσα Αμαλία, χωρίς και αυτή να δέξη ετέθη επί κεφαλῆς τῆς ἀναμορφωτικῆς οὐτως εἰπεῖν κινήσεως εἰς τὴν μόδαν τῶν γυναικείων φορεμάτων. Καὶ νὰ μὲν, ὅπως πλείστας ἐγράφη, ἡ πρώτη τῆς ἀναγεννημένης Ἑλλάδος βασίλισσα, ἔφερε ταπεινὰ τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν μὲ τὸ περιλάλητον φέσι, ἀλλὰ τοῦτο συνέβαινε μόνον κατὰ τὰς τελετάς, τὰ ἐπίσημα γεύματα καὶ τοὺς πανηγυρικοὺς τῆς περιπτώσεως καὶ ἐκδρομὰς, εἰς τὰ χωρία.

Ἡ Αμαλία εἶχεν εὖρεσι τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν μεταβατικὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ παικτῆλα καὶ ἀπορροδοῦσα φορέματα τῆς δουλείας ἤρχοντο νὰ ὑποχωροῦν εἰς τὸν σφύρον ὁ ὁποῖος κατ' εὐθείαν ἐκ Παρισίων καὶ τότε ἦρχετο.

Καὶ ἡ βασίλισσα ἐφόρει πάντοτε φορέματα τὰ ὁποῖα παρηγγέλλοντο εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Μόδας.

Ὁ πρῶτος ἐπίσημος ἀναμορφωτικὸς χορὸς ἐδόθη τὴν 22 Φεβρουαρίου 1837. Εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν ἐνεφανίσθησαν αἱ πρώτηι τασεῖς τῶν νεαρῶν Ἀθιδῶν διὰ τὴν κατάργησιν τοῦ ἀπορροδοῦστος καὶ ἀκαλοσθέντος φορέματος τῆς προηγουμένης ἐποχῆς. Τοῦτο συνέβαινε ὅχι μόνον μὲ τὰς γυναῖκας ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἄνδρας διὰ τοὺς ὁποῖους ἐδικώτερον ἐπενοήθη ἡ λέξις «εὐραγκισκὰς».

Εἰς τὸν χορὸν ἐκείνον ἐπαρουσιάσθη καὶ τὸ τραγελαφικόν. Ἀρκετοὶ κυρία εἶχαν φροντίσει νὰ προημεθεύουν μίαν παρισινήν ἐφημερίδα σφυρῶν καὶ αἱ ῥάπτρια τῆς πρωτεύουσας προσεπάθησαν διὰ πρώτην φοράν νὰ κατασκευάσουν εὐρωπαϊκὰ γυναικεία φορέματα, μόνον ἐξ ἀντιγραφῆς τῶν εἰκονογραφικῶν.

Τὴν 2 Ἰουνίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἐδόθη εἰς τὰ Ἀνάκτορα μέγα γεύμα ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλέως. Ἡ βασίλισσα Αμαλία ἐνεφανίσθη φέρονσα λευκὸν μεταξυτὸν φορέμα μὲ ἀργυρὰς ταινίας.

Τοῦτο ἴσχυσε καὶ ἀπὸ τῆς ἐπομένης ὁλα αἱ κυρία τῶν Ἀθηνῶν, ἰδίως δὲ αἱ ἀριστοκρατικαὶς Φαναριώτισσαι, κατεσκεύαζαν λευκὰ φορέματα μὲ ταινίας ἀργυρὰς, καὶ ὅταν ἀργότερον ἐδόθη ὁ περίφημος χορὸς τῆς Ἀγγλικῆς Προσέβας πρὸς τιμὴν τῶν ἀναχωρούντων ἄγγλων ἀξιωματικῶν τοῦ πολεμικοῦ «Πόρτ-λάνδ», ὁλα σχεδὸν αἱ κυρία, ἐφοροῦσαν λευκὰ καὶ ἀργυρὰ σερίτητα καὶ ταινίας.

Ἐννοεῖται ὅτι αἱ Ἀθιδῆς τὸ εἶχαν παρακάμει καὶ ἐνεφανίζοντο μὲ λευκὰ ὅχι μόνον εἰς τοὺς χοροὺς καὶ τὰς δεξιώσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν περίπατον, ἔως ὅταν ἡ βασίλισσα Αμαλία ἐφόρεσε σταχυὰ (1838).

Πράγματι ἡ βασίλισσα εἶχε φέρει ἀπὸ τοῦ Παρισι ἡμίσειαν δωδεκάδα ἐτοιμῶν φορεμάτων τοῦ χροῖματος αὐτοῦ. Εἰς τὸ Παρίσι ἐπαύχετο τότε ἡ μόδα Ἀ μ π ι ο. Φυσικὰ ἡ βασίλισσα τὴν ἠκολούθησε αἱ δὲ κυρία τῶν Ἀθηνῶν, τὴν βασίλισσαν ὡς ἀγιογύναι θεωροῦσα, ἐνεφανίσθησαν εἰς τοὺς δρόμους ὡς Ἰωσημίνας!

Κατὰ τὸ 1840 ὅμιλος γεφυρῶν περιηγητῶν, μετὰ τὸν ὁποῖον εἰσέκομπο πολλοὶ ἀνέκοιτες εἰς τὴν ἀνατολήν γεφυρῶν ἀριστοκρατίαν, διήλθον ἐξ Ἀθηνῶν. Αἱ γεφυρῶν-δὲς κυρία ἐξήγησαν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὴν βασίλισσαν. Ἡ παρουσίασις ἐγένετο χωρίς νὰ λῶν ἐπίσημον χαρακτῆρα, ἀλλὰ ὁλα αἱ γεφυρῶν-δὲς ἔφερον τὰ ἰδια σταχυὰ φορέματα, πράγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε μίαν ἐφημερίδα τῆς

ἐποχῆς, νὰ γράφῃ ὅτι καὶ ξένα κυρία ἐδίδαν τὴν ἐντύπωσιν οἰκοτροφείον θηλέων.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ σταχυὰ ἐλησημονήθησαν καὶ αἱ κυρία ἐδείκνυναι προτίμησιν πρὸς τὸ ἐπρόσινο παταγιάδι, καὶ τὰ μεγάλα περιλάμια στὴν Μαρίαν Στουάτ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀναφέρεται τὸ παράδειγμα μᾶς κυρίας ἡ ὁποία ἐτόλμιζε νὰ βάῃ τὰ μαλλιά τῆς ξανθὰ. Ἦτο ἡ ἐξ Ἀγγλίας ἐλθοῦσα κυρία Ἀρτεμίας Βρανά. Ἀλλὰ ἡ ὑποδοχὴ ἦτις ἔγινε εἰς τὸν νεοτερισμόν αὐτὸν δὲν ἦτο καθόλου ἐνθαρρυντικὴ καὶ ἡ κυρία Βρανά ἄρρησε τὰ μαλλιά τῆς νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ φυσικὸν τὸν χρόνιον.

Κατὰ τὴν ἰδίαν περίπτωσιν ἐποχὴν (1840 — 1841) ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν των αἱ πρώτηι δαντέλλαι τῆς Κίτριν. Μία ἐκ Κίτριν κυρία,

Ἡ βασίλισσα Αμαλία

ἐγκατασταθεῖσα εἰς Αθήνας προσέφερεν εἰς τὴν βασίλισσαν δαντέλλας τῆς πατρίδος τῆς. Ἡ Αμαλία ἔφορεν ὁραῖον φορέμα ἐκ δαντέλλων καὶ πολλὰς ἐνεφανίσθη μὲ αὐτὸ. Ὅλα αἱ κυρία ἐπέπεισαν νὰ τὴν μιμηθοῦν παραγγεῖλαι εἰς Κίτριν φορέματα δαντέλλων, ὁ δὲ γνωστὸς ματέζος Παῦλος Μιάν, ἰδιοκτῆτης καταστήματος νεοτερισμῶν, ἔφερε καὶ δαντέλλας γαλλικάς, ἰδίως ἐκ Γορνόβλεις, αἵτινες καὶ ἐπιδεικνύοντο καὶ εὐθιγνότερα ἦσαν.

Τὴν ἀνοίξιν τοῦ 1845 εἰσέλασαν τὰ «Σκωτσέζικα». Ὅλα αἱ κυρία καὶ νεάνιδες ἔπεισαν νὰ προημεθεύουν τὰ ποικιλόχρωμα ἱερύσματα, καὶ ἡ πλατεία Πολυγώνου κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μουσικῆς, ἐπαρουσίαζε γομφώ-τατον θέαμα, μὲ τὰ σκωτσέζικα τὸν κυριῶν, τὰς ἐπιδεικνύουσας τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τὰς φουριτανέλλας τὸν ἀλαρχηγῶν.

Τὸ φθινόπωρον τοῦ ἰδίου ἔτους, αἱ κόραι τοῦ στρατηγικοῦ Καραιοκάκη ἐφόρεσαν τὰ ἐλ-περιλάμια, λευκὴν ζώνην καὶ λευκὰ σερίτητα εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς φούτσας. Τὰ φορέματα αὐτὰ ἦσαν πολυτίμητα (πλίσσε) καὶ δὲ ὅμιλος φουκατοῦ πρὸς τὰ κάτω καὶ εἰς τοὺς ὅμιλους καμπυλωτά.

Τὸ ἐνδύμα αὐτὸ ἰσχυρὸν πραγματικῶς χα-ριτομένον καὶ ἐγενεκεῖται ταχίτατα. Αὐτὴ ἦτο καὶ ἡ μόνη περίστασις κατ' ἥν, ἡ λανσάρουσα τὰς μόδας βασίλισσα Αμαλία, ἠκολούθησε καὶ δὲν προηγῆθη.

Πράγματι, εἰς μίαν ἐορτήν δοθέντα τὰ Ἀνάκτορα πρὸς τιμὴν κάποιον Νανάζου, ἡ Αμαλία ἐνεφανίσθη μὲ λευκὸν ἀνὸν φόρεμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ἀνταπε-σει δι' ἀργυρῶν, τὰ λευκὰ σερίτητα. ὁπως καὶ ὁ πολὺς λαὸς, ἔβλεπε δὲ κατὰ τοὺς κατὰ Κυριακὴν λαϊκὸς περιλάμια, κατοντάδας λαϊκῶν κοριτσιῶν μὲ τὰ κατὰ φέματα, ποῦμα τὸ ὁποῖον ἀπληροῦνται λαϊκῇ Μοῦσῃ διὰ τοῦ περιφρονήτου ἁμα-ῦθαλες τὰ μολοὶ καὶ μᾶς ἐμάζοντες, τοιμήται.

Μία ἄλλη μόδα, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἐκ-καθόλου μολοῦντο Ἰωνασαρίθι ἀπὸ τῆς βασί-σαν, ἦτο ἡ μόδα τοῦ ματηλοῦ γυναι-κῶν. Τὸ ματηλὸν αὐτὸ ἔφερε πάντοτε βαρύνον Πλούσιον, τὴν ἐμυμήθη δὲ ἡ βασί-λισσα, ὅταν περὶ τὰ ἐξημερώματα, τὸ κατὰ καιρὶ, μετέβαινεν ἔμπροσθεν εἰς Παλάτιον ἡ-ληρον διὰ νὰ κάμῃ θαλάσσιον λουτρόν.

Τὸ ματηλὸν αὐτὸ ἔγινεν ἀπόστο-εἰσαχθὴ καὶ καθερούθη. Ἀλλ' ἀπὸ ἀμέσως καὶ ἡ βαρύνον Πλούσιον μινε μόνη. Κατὰ τὸ ἔτος 1854 ἐνεφανίσθη κατὰ τὰς βαρεῖ καὶ χονδροειδές φορέ-ματα. Αἱ κυρία τῆς Ἀγγλικῆς Προ-σέβας ἔφερον ὁλα διαδήματα βαρεῖ καὶ ἐπιδεικνύοντο εἰς τὸ κεφάλι καὶ ἐκ-κοσμήματα μᾶλλον ἀκαλοσθέντα. ὁλος κατὰ τὸ ἔτος ἐκείνῳ ἐθεάθησαν τὰ πρώτα βραχιόλια μὲ ὁρολόγια.

Μία πλουσιωτάτη Ἀμερικανὴ, ἡ-θοῦσα ἐξ Ἀθηνῶν κατὰ τὸ 1854 ἐκ-καλοσθέντας μὲ ἀδαμάντινον κομμά-τιον καὶ ἐπιδεικνύοντο ἐπὶ τῆς

ἡ μόδα δὲν ἤρρεσε. Ἡ Ἀλβέρτα θεάθησε καὶ καμιά Ἀθηναία κυρία δὲν διέθετε διαμάντια ὥστε νὰ βάξῃ καὶ εἰς τὴν μό-δα τῆς.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1855 ἐνεφανίζοντο τὰ φο-ρήματα «μελιτζανά» καὶ «χορμυδιὰ» φορε-ματα. Ἡ βασίλισσα Αμαλία τῆς ὁποίας ἡ κα-σθία ἦτο ἀναμορφωτικῆς, δὲν ἠκολούθη-τον σινοῖον αὐτόν. Ἀλλὰ αἱ κυρία τῶν Ἀ-θηνῶν ἔπεισαν νὰ δύνανται ἐπὶ τὴν ὁ-στατα αὐτὰ χροῖματα, ἐπὶ ἀποκορύφω-σάμενα ἀπὸ τὰ ἀκουφά σήματα τῶν φο-ρέματων.

Ἡ λαϊκὴ μόδα δὲν ἐλησημονήθη καὶ δὲν τὰ χροῖματα καὶ σάφοντα ἀκμήν καὶ ἐν-ῖντο τὰ περίφημα δίσταχα:

Μὲ φουστάνι κρεμμυδι
θὰ τὰ χόση ὁποιος σὲ δὴ!

ἢ Τὰ μελιτζανά
νὰ μὴν τὰ ξαναβάλλῃς καὶ!

Ἀπὸ τὰ 1856, τὸ κορινθίων εἶχεν ὁλο-κρῶς προαναγγέλειται. Τὸ κορινθίων τὸν εἶχεν ἀρχίζε νὰ γίνεται στενόν, καὶ σφίγγον τὸν κορμὸν καὶ τὸν λαμὸν, ἐπὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἄφηνε καμμίαν ἐλευθερίαν εἰς τὸν ὅμιλον καὶ τὰς κινήσεις. Ἡ μέση, ἀνὰ τὴν ἡμέραν καὶ ἀπὸ τὸ σημείον τῆς μέσης διὰ τὸν ὅμιλον ἀποτόμως πλατύτερα, μέχρι τὸν ὅμιλον τῆς φούτσας, ἦτις δὲν ἦτο ἀπὸ τὸν ὅμιλον ἀλλὰ πάντως ὁ πρὸς τὸν ὅμιλον.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Τὰ προηγουμένα. — Ὁ νεαφὸς λόρδος Λόδλαντ, ἦλθε εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ εἶδῃ καμμιὰν πλουσίαν νύμφη. Τὰ χρήματα ὅμως ποὺ ἀνέμενε ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν δὲν ἐφθασαν, καὶ ὁ νε-αφὸς ἀριστοκράτης, ἀπένταρος, κατέληξε νὰ γίνῃ διευθυντὴς ἐνὸς πλανοδίου θιά-σου. Ἐκεῖ τὸν ἐποκέτευται ἡ Καίτη Ντιρμερ, μὲ τὴν ὁποία εἶχε γνωρισθῇ κατὰ τὸ ταξίδι, καὶ τοῦ προσφέρει θέσιν σωφῆρ. Ὁ Λόδλαντ δέχεται.

(Ἡ συνέχεια).

Ἐγινε ἀπὸ τὸν συνεπιθεμόν της πρῶνὸν παρτίον, Ὁ Βάλ, ἀνέπνευσε. Ἀδὲξαι σοὶ ὁ Θεὸς! Ὁ περὶ τῆς δὲν τῆς εἶχε ἀγῆ-ται κατὰ νὰ λησθήναι τὸν ἄνθρωπον. Ὁ Βάλ, μαρτυροῦσε νὰ εἶναι ἡσυχὸς ὅτι δὲν θὰ μάθαινε καμμίαν τὸ μυστικόν του.

Ἡ Καίτη ἦλθε μόνη ἐκείνῳ τὸ πρῶν. — καὶ αὐτὸς χροῖσε ἡ καρδιά τοῦ Βάλ, βλέποντάς τὴν νὰ πλησιάζῃ. Ὁχι, δηλαδή, πῶς ἡ κυρία Λόδλαντ ἦταν διὰ τοῦ ἐνοχλητικῆ. Κάθε ἄλ-λα... Ὁταν ἔμενε μόνη τῆς μέσα στὸ κομμάτι τοῦ αὐτοκινήτου, οἱ δύο νέοι, ποὺ ἐκά-θησαν μπροστά, οὔτε ἀντελαμβάνοντο τὴν πα-ρουσία τῆς. Ὁ Βάλ, ἐν τούτοις, ἦταν κατα-χαρμένος ποὺ θάμινε μόνος, ἐκείνῳ τὸ πρῶν, μὲ τὴν μαθητριά του.

— Καίμερα!... τοῖ φώναζεν αὐτῇ, πρὶν ἄκουσιν πλησιάζει, μ' ἕνα χαριτωμένο κοινὸν καὶ χαρῶν. Δὲν φάνηκε ἀδιάκριτη ποὺ σὰς ἐ-πληροῦσε, σήμερον, τόσο κορὶς; Ὁ Βάλ, μὲ τὸ νηρότερον ὕψος τοῦ κόσμου, τὴν ἐθεώρεισε ὅτι εἶναι σὴν διάθεσιν τῆς, πάν-τα, σὲ ἀκαλόγητον ὥρα καὶ ἂν τὸν λησθήναι.

Ἡ Καίτη ὅμως ἐννοοῦσε νὰ δικαιολογηθῇ: — Δὲν κομμήθη διόλου καλὰ ἀπὸψε, τοῦ ἔβλεπε. Ἦν αὐτὸ, ὑπέθεσε ὅτι ἔνας πρῶνὸς περὶ τῆς νὰ ταυτίζοντο θὰ μοῦ ἔκανε καλὸ. Τὰ μαῖνα τοῦ Βάλ τὴν ἐκοίταζαν μ' ἕνα ὅ-πως αὐτὸ νὰ ἐπεδοκίμαζαν τὸ ἐλδος τοῦ γατρι-κοῦ ποὺ εἶχε προμηθεύσει. Ὁ ἴδιος ὅμως ἀρχέ-σθη νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὴν λύπην τὸν γὰ τὴν ἀσχημὴν νύμφη ποὺ εἶχε περῶσει.

— Ὁ μᾶλλον Βάλ μὲν εἶπε, δεσποινίς, ὅτι ἐνεφανίσθη, χρεῖς γράφοντας.

— Ὁχι καθόλου ἐμφορῶντας; Ξαναδιά-δοσα μὲ διόλου ἡμερομηνία τοῦ Σίντνεϊ, τῆς ὁποίας ἔλαβα χρεῖς ἀπὸ τὸν τυπογράφον τὰ τυ-πογραφικὰ δοκίμια, εἶπεν ἡ νέα δέοντας χα-ριστέμενα ἐνα μεταξὺ δέλο γυναικὸν ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς. Αὐτὸ ἴσως ἦταν ποὺ μ' ἐξενένο-ντο. Ἐπὶ πολλὰ ὥρα σταιφογύριζα στὸ κρεβ-βάτι, μὲ τὴν σκέψιν ἀπορροφημένη ἀπὸ χίλια ἄλλα πράγματα, χωρίς νὰ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι. Καὶ ὅτι, τέλος πάντων, ἐπῆγγιναν νὰ μὲ πᾶν, τὸ πρῶν, ὁ θῆνος, μὲ ξυπνήσαν γὰ νὰ μὲ φέρον ἕνα τηλεγράφημα!

Τὰ μαῖνα τῆς γαλιάν τόσο παράξενα ἐνῶ μολοῦσε... Ὁ Βάλ ἐνόησε: τὸ τηλεγρά-φημα αὐτὸ θὰ τὸ εἶχε στείλει ὁ Σίντνεϊ Κορ-μὴν καὶ ἀναγγέλλει τὴν ἀρξί του... Δὲν ἔπρεπε καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτὸ. Ὁ Βάλ ὅμως ἔμεινε, τὸν τελευταῖον αὐτὸν και-ρὸν χωρίς νὰ κομῇ καλὰ τὰ αἰσθημάτων του... Ὁ Βάλ, μὲ τὴν ἐξοχότην τῆς ἐπὶ τὸν ὅμιλον ἀποτόμως πλατύτερα, μέχρι τὸν ὅμιλον τῆς φούτσας, ἦτις δὲν ἦτο ἀπὸ τὸν ὅμιλον ἀλλὰ πάντως ὁ πρὸς τὸν ὅμιλον.

— Θέλετε νὰ ὀδηγῶ ὁ ἴδιος; ἢ μήπως... — Ναι, ναι, ἂς ὀδηγῆτε σεις... Ὁ Βάλ, μὲ τὴν ἐξοχότην τῆς ἐπὶ τὸν ὅμιλον ἀποτόμως πλατύτερα, μέχρι τὸν ὅμιλον τῆς φούτσας, ἦτις δὲν ἦτο ἀπὸ τὸν ὅμιλον ἀλλὰ πάντως ὁ πρὸς τὸν ὅμιλον.

— Ὁ Βάλ, μὲ τὴν ἐξοχότην τῆς ἐπὶ τὸν ὅμιλον ἀποτόμως πλατύτερα, μέχρι τὸν ὅμιλον τῆς φούτσας, ἦτις δὲν ἦτο ἀπὸ τὸν ὅμιλον ἀλλὰ πάντως ὁ πρὸς τὸν ὅμιλον.

— Ὁ Βάλ, μὲ τὴν ἐξοχότην τῆς ἐπὶ τὸν ὅμιλον ἀποτόμως πλατύτερα, μέχρι τὸν ὅμιλον τῆς φούτσας, ἦτις δὲν ἦτο ἀπὸ τὸν ὅμιλον ἀλλὰ πάντως ὁ πρὸς τὸν ὅμιλον.

— Ὁ Βάλ, μὲ τὴν ἐξοχότην τῆς ἐπὶ τὸν ὅμιλον ἀποτόμως πλατύτερα, μέχρι τὸν ὅμιλον τῆς φούτσας, ἦτις δὲν ἦτο ἀπὸ τὸν ὅμιλον ἀλλὰ πάντως ὁ πρὸς τὸν ὅμιλον.

— Ὁ Βάλ, μὲ τὴν ἐξοχότην τῆς ἐπὶ τὸν ὅμιλον ἀποτόμως πλατύτερα, μέχρι τὸν ὅμιλον τῆς φούτσας, ἦτις δὲν ἦτο ἀπὸ τὸν ὅμιλον ἀλλὰ πάντως ὁ πρὸς τὸν ὅμιλον.

Ἀγγλία: τὸν ἐρώτησε μὲ συμπάθεια ἡ μα-θητριά του.

— Ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ Βάλ, ἀποφεύγον-τας νὰ τὴν κοιτάξῃ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὸ τὸ ψέμμα, τὸ πρῶτον ὅπως τῆς ζώσῃ τοῦ! Ἐλπίσω ὅμως... Σὲ λίγες μέρες... Ἐγγραψα στὸ Ταχυδρο-μειὸ τοῦ Ἀσβελ...

— Ναι, ἔξω, ἔξω... Μοῦ τὸ ἔχετε πῆ-αὐτό... τὸν διέκοψε ἡ Καίτη. Σὰς ἐρώ-τησε μόνον μῆπως τυγὼν ἐλάβατε τίποτε εἰ-δήσεις... ἀπὸ πούθενά ἄλλου... γιατί...

— Γιατί ἐλάβατε κάποιον τηλεγράφημα, δὲν εἶν' ἔτσι; τὴν ἐρώτησε νευρικά ὁ Βάλ, μὴ μποροῦντας νὰ συγκρατήσῃ περισσότερον τὸν ἑαυτοῦ του. Κ' ἔνεκα αὐτοῦ τοῦ τηλεγραφήμα-τος, ἀκριβῶς, θέλετε τώρα νὰ μοῦ πῆτε μὲ

Ἀκόμη δὲν ἐλά-βατε εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν;

τρόπο... Ὁ... Ὁχι μόνον ἔνεκα τοῦ τηλεγρα-φήματος... Ἀλλὰ, προσέξατε, κ' Ἐξοχότην! Δὲν ἐλαττώσατε τὴν ταχύτητα σ' αὐτὴν τὴν στροφή τοῦ δρόμου!

— Δὲν ἐλάττωσα τὴν ταχύτητα; Ὁ, συγ-γνώμη! Δὲν ἐπρόσεξα...

— Δὲν ἐπρόσεξατε; Ἡ ὁμολογία αὐτῇ, προσεγγισμένη ἀπὸ ἕναν σωφῆρ, θὰ ὁμολογή-σετε ὅτι δὲν εἶναι διόλου καθυστασιακή!... Ἀφῆστε μὲ νὰ ὀδηγῶ ἐνῶ. Εἰσθε τόσο ἀ-φρημονίως, σήμερον, τὸ πρῶν...

— Εἰςχαριστοῦμαι!

Ὁ Βάλ «εὐστοχῶσε», καὶ ὥλαξε θέσι μὲ τὴν σινοῖον του. Ἡ Καίτη κάθισε στὴν θέ-σι τοῦ σωφῆρ, καὶ ὁ Βάλ δίπλα τῆς.

Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς νέας τὸν εἶχαν ἀ-ναστατώσει. Ἦταν προτιμότερον, ἡ μαθητευ-μένη σωφῆρ νὰ τὸν ἔριχνε μαζί τῆς σὲ κα-νένα γκαρεμὸ, παρὰ νὰ τὴν ἔξερε στὴν ἀγκα-λιά τοῦ Κορέμερ.

Ὁ δόμος ὅμως — εὐτυχῶς ἡ δυστυχῶς — εἶναι πολὺ καλὸς, δίχως λάκκους καὶ ἀπότομες στροφές... Καί, στὴν ἀρχή, ἡ νεαρά σωφῆρ, διενθίνει μὲ μεγάλην ἐπαδεξιότητα τὸ κομμὸ αὐτοκινήτου.

— Δὲν εἶσθε περήφανος γὰ τὴν μαθητριά σας; τὸν ἐρώτα χαρομένη.

— Πολύ.

— Δὲν νομίζετε ὅτι μπορῶ πλέον νὰ ὀδη-γῶ ἀφροβὰ τὸ αὐτοκίνητον;

— Ἀσφαλῶς... εἰν ἔχετε κοντὰ σας ἕνα πεπειγμένον σωφῆρ ποὺ νὰ σὰς ὑποδει-κνύει τοὺς κινήσεις...

— Ἐποῦς ἂν ἀφαιρεθῶ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Καὶ γιατί νὰ εἰσάσσετε ἀπορημένη... ἀρῶς σὲ λίγο, κοντὰ σας θὰ κάθεται ὁ ἀρα-βιοησαστικός σας;...

Ὁ Βάλ ἐσάφισε ἀπότομα, νοιώθοντας ὅτι κινδύνει νὰ βῇ ἀπὸ τὸ ὁλο τοῦ, νὰ παύσῃ νὰ φέρεται ὅπως ἄρμοζε στὴν θέσιν του.

— Σὰς ζῆτο συγγνώμην, εἶπε, Καμμιὰ φο-ρὰ ξεχνάω... Κι' ὅμως, κάποτε εἰμαστε φί-λοι... Τὸ θυμιάστε αὐτό;... Ἦν αὐτὸ ἀ-

κριβῶς θάθελα... Ὅθι θέλατε;... Νά... Θάθελα νὰ μοῦ μιλήσετε μὲ κά-θε εὐκαιρία, Σήμερον, λοιπόν; Ὅθι μοῦ πῆ-τε τὴν ἀλήθειαν σ' ὅτι σὰς ρωτήσω;... εἶπε ἔσφηνκα μὲ φωνὴ βραχνασμένη. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ μιτήκαμε στὸ αὐτοκίνητο εἰσθε... σὰ νάχατε κατὰ νὰ μοῦ πῆ-τε... Κατὰ τὸ δυσάρεστο καὶ νὰ μὴ τοιμά-τε... Γιατί εἰσθε ἔτσι; Σὰς εἶναι τόσο δύ-σκολο λοιπὸν νὰ ὁμολογήσετε ὅτι τὸ τηλεγρά-φημα ποὺ ἐλάβατε σήμερον τὸ πρῶν σὰς ἀνέγγι-γυε τὴν ἀρξί τοῦ Κορέμερ, καὶ ὅτι, κατ' ἀ-κολούθιον, ἡ παρουσία μου ἐδῶ σὰς εἶναι πλε-ον ἐνοχλητική;...

— Τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἐλάβα δὲν ἔλεγε

τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Ὁστόσο, δὲν ἔχετε τελείως ἄδικο... Μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι δὲν θὰ μπορούσα νὰ σὰς κρατήσω περισσότερον κοντὰ μου.

— Ἀρκεῖ, δεσποινίς. Θὰ φύγω ἀπὸψε τὸ βράδυ καὶ ὁλας.

Ὁ Βάλ, ἐνῶ μιλοῦσε, εἶχε καταβάλει μεγά-λη προσπάθεια γὰ νὰ πνέξῃ τὸν πόνο ποὺ τοῦ ἔκαζε τὰ στήθεα. Κ' ἡ φωνὴ του εἶχε δὴτ ὁληρῇ, τραχνὰ, σχεδὸν δάνασιν.

— Μὰ ὅχι! διαμαρτυρήθηκεν ἡ Καίτη. Καί τὴν στιγμή ἐκείνη ἦταν τόσο ταραγμένη, ὥστε ἐλησημονήσε ὅτι ὀδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἔκαμε ἐκείνῳ ἀκριβῶς γὰ τὸ ὁποῖον προηγου-μένως εἶχε κάμει παρατήρησιν στὸν Λόδλαντ: σὲ κάποιαν ἀπότομη στροφή τοῦ δρόμου, κη-σμήνησε νὰ λιγοστεύῃ τὴν ταχύτητα.

Ἄν εἶχε μεγαλυτέρα πειρὰ αὐτοκινήτου, θὰ ἔκαμε, στὴν κρίσιν αὐτῆς στιγμῆς, τὸν χειρι-σμὸν ποὺ εἶχε κάμει καὶ αὐτὸς προηγουμένως.

Ἡ Καίτη ὅμως τάχασε χωροχρητικῶς. Καὶ προσπαθῶν μὲ τόσην ἀδεξιότητα νὰ διορθώ-σῃ τὸ λάθος τῆς, ὥστε ἡ ἐλπίδα ἄρχισε νὰ

Μικρά 'Αριστουργήματα.

του κ. Gabriele d'Annunzio

ΤΑ ΦΛΟΥΡΙΑ

Ο Πασακαντάντο μπήκε με θόρυβο χτυπώντας κατωί του την τζαμιόπορτα. Με απότομη κίνηση τήναξε από τους ώμους τις στάλες της βροχής, εφίξε μιά πατία στην καμάρη, έβγαλε από την τσέπη την πατα και με ύψος παφουρνητικής αφροντισιάς, έβρυσε με μιά μακρά φτυσιά στη μεριά του τεζαχίου.

Από τον καυτό μέσα στην ταβέρνα, σχηματίστηκε ένα μεγάλο γαλάζιο σύννεφο, όπου άναμσά του διακρινούνταν διάφορα πρόσωπα μεκρηγρών και κοινών γυναικών. Ήταν εκεί μέσα ομορφουλες από το Φιορεντίνο: τρις-τεσερις στρατατασασμένες γυναίκες, πασαλειμμένες με φτιασιδια χρώμα κεραμιδι, με ξοιαντόροπα ματια και μαωμένα μελανόκονικα, σαν παρωφωσμένα συκα, μούτρα.

Ο Πασακαντάντο, έσχισε όλη την κάμαρη κ' εκάθησε άνάμεσα στην Πίκα και την Πεπουτσία πάνω στον μαγάχο κοντά στον τοίχο, μουτρωμένο με άσμενες εικόνες κ' επιγραφές. Ήταν ένας μαζορελεκίας νέος, κίτπος άσουλωπτός, Πάνω στο κατάκλωμο πρόσωπό του εζείχε μιά πελώρια, άπακτική, στραβή μύτη. Στις γωνίες των χοντρών κοκκινών χειλιών του άσπριζαν πάντα φουσκίτσες σάλιου. Το καπέλλο του από τη λίγος είχε γίνει όγρό και μαλακό σαν κερύ. Τά μαλλιά του ήσαν χτενισμένα με φροντίδα, κ' ένα τουλούφι κατσαρωμένο το σίδερο κατέβαινε ως τα φρύδια, ενώ ένα άλλο έπεφτε πάνω το μηλίγγι. Και το έκ γεννητής ξαδιάντροπο και το άπλαστο δείχναν όλες του ή στάσεις, ή κινήσεις, οι τόνοι της φωνής του και τα όλεμμάτια του.

— Έ, 'Αφρικάνα, κρασί! — φώναζε χτυπώντας το τραπέζι με την πύλην πατα του, που θωφαιστίστηκε από το δυνατό χτύπημα.

Η «'Αφρικάνα», ή ταβερνάριασος, όγρηκε από το τεζαχί σαλειόντας σαν πατία από τα πόδια, κοντοβύσσοντας το τραπέζι και άπόθεσε μπρος στον Πασακαντάντο μιά κουπτα γεμάτη κρασί. Έον κοιτάζε με ίκετευτικά, γεμάτα έρωτα μάτια.

Ο Πασακαντάντο άξαφνα άγκάλασε μπροστά της από τον λαμό την Πεπουτσία, και την άναγκασε να πιή' κατωί εκόλωνα τά χείλην του στο στόμα της. Η 'Αφρικάνα κοκκίνησε και τραβήχτηκε πίσω από το τεζαχί. Άνάμεσος στον πυκνό καπνό έφταναν στα αυτιά της ξεφωγητά και κοιμένες φράσεις από την κουβέντα της Πίκας και Πεπουτίας.

Η τζαμιόπορτα άνοιξε, και στο κατώφλι φάνηκε ο Φιορεντίνο με μαντίνα σαν άστράφα-κας.

— Έ! Κορίτσια! Είναι ώρα! — φώναζε με βραχνή φωνή.

Η Πεπουτσία, ή Πίκα, ο Παίξο και οι άλλοι κίνησαν να φύγουν. Μόνο ο ξαλιμένος από το ποτό Μίνι-Μπάνι κοιμάνταν κάτω από το τραπέζι. Ένα μαδημένο περιστέρι χορηόδους μέσα στην ταβέρνα και τοιμυδός τα φύουλα.

Και ο Πασακαντάντο σηκώθηκε να φύγη. Η 'Αφρικάνα τον πλησίασε άργά όλο το άμορφο σώμα της έδειχνε δουλοπρέπεια και έρωτική χαινώσι.

Πλησιάζοντας τον Πασακαντάντο άπλωσε το χέρι για να τον συγκρατήσει:

- Ω, Ντζουβά!
- Τί δές;
- Τί σούβανα;
- Σέ; Τιςτά;
- Τότε γιατί μου κάνεις τόσο κακό;

— Έγώ; Καλό και τούτο. . . Καλή νύχτα. Άπόψε δεν έχω καιρό για χάσιμο.

Σπρώχνοντάς την με δάναοι κινήσει, προχώρησε προς την έξοδο. Μά ή 'Αφρικάνα όρμησε κοντά του, τον άγκάλασε, έσφιξε και το πρόσωπό της στο δικό του, και κρεμάστηκε επάνω του μ' όλο το βάρος του κορμού της. Αυτό ήταν ή όρμη έός ζήλειου πάθους, τέτοιος τρομερής θηριάδους ζήλειας, που ο Πασακαντάντο κυριολεκτικώς άποσβολώθηκε.

— Τί δές; Τί ζητάς; Πές μου το! Τί ζητάς; Θά στά δώσω όλα, όλα. Μονάχα μείνει, μείνει μαζί μου! Μή μ' άφίσης να πεθάνω από άγάπη. . . Μή με τρελλαινείς! Τί θές να σου δώσω; Σέρε να τά πάρης όλα όσα βρείς.

Και τον έτραβήξε προς το τεζαχί, άνοιξε το συρτάκι και με μιά χειρονομία του έλε να τά πάρη όλα.

Μέσα σ' ένα λιγδιασμένο κουτί ήταν σκορπισμένα χάλκινα νομίσματα, όπου άνάμεσά τους άστραφταν τρία ή τέσσερα άσημένα. Τ' όλο εκεί μέσα δεν δάταν παρτάνα από πέντε λιρέττες.

Δίχως να προφέρει λέξη ο Πασακαντάντο μάζεψε όλα τα χρήματα και άρχισε να τά μετράη άργά πάνω στο τεζαχί, σφιγγοντας παφουρνητικά τα χείλη. Η 'Αφρικάνα κοιτάζε ποιε τα λεφτά, ποτε τη μορφή του Πασακαντάντο βαρειανώσαντας σαν κοιμασμένο ζώο.

— Δίνα είναι, — έτε τέλος αυτός. — Έλε κ' άλλα. Φέρε μου κ' άλλα αλλοίως φεύγω.

Έβριζε το καπέλλο προς τα πίσω. Το τουλούφι σκεπασε το μετωπί του, και κάτω από τα φρυδιά του, τα ξεπλυμένα ματια του, γεμάτα αναμονή και φιληρόνια καρφωθηκαν πάνω στην 'Αφρικάνα και την τυλίγαν με παρταζένες οηλητηριώσεις γοητίες.

— Δεν έχω πιά άλλα, όλου τά πήρες όλα. Μου τα παρήες όλα όσα έχω, — μουμυοίσε παρταζενικά και τρυφερά η 'Αφρικάνα, τυρμεμν τα χείλην της και το κρεμωμένο πρόσωπί της' από τα φουσκωμένα ματια της έτρεχαν όρμη τα δάκρυα.

— Α! άφριζε ο Πασακαντάντο σκυδοντας επάνω της. — Α! ναι πως δεν το ξέρω; και τά φλουριά του αντρες σου;

— Αχ, Ντζουβάνι. . . Μια πως να τά πάρω;

— Εμπρός, γυγόρο! Πήγαν να τά βρούς. Θά περιμένο δω. 'Ο άντρες σου κοιμάται.

— Ισα-ισα τώρα είναι καφός. Πήγαν να — αλλοίως, ορκίζομαι στον Άγιο Άντώνιο, δεν θά με ξαναβίης πιά! . . .

— Αχ, Ντζουβάνι! Φοδούμαι!

— Στο διαβόλο ο φούος σου! — φώναζε ο Πασακαντάντο, — Πουλά καλά, έχομαι μαζί σου. Πάμε!

Η 'Αφρικάνα άρχισε να τρέμη. Έδειξε ίόν Μίνι-Μπάνι πάνω ξεπλωμένος κάτω από το τραπέζι, εξακολουθούσε να κοιμάται σαν πεθάνομος.

— Έλε, πρώτα να κλεισωμε την πόρτα, — έλεπε εκείνη υπακούσ.

Η πόρτα έκλεισε. Το κόκκινο φανάρι που κρεμάνον στο παραθύρο έφωτισε την ταβέρνα μ' ένα όρώμμο φούος, οι βαρείς θόλοι διεγροφθηκαν μέσα στο σκοτεινό βάθος ή σκάλα στη γωνιά γέμοσε με μυστηριώδη καταχνιά όλο το περιβάλλον θυμίζε μιά ρομαντική σκηνογραφία που έτοιμαστικη για την παρτάσι κανενός τρομαχτικού δράματος.

— Πάμε, επανέλαβε ο Πασακαντάντο στην περτίρομη 'Αφρικάνα.

Σιγανά, ή γυναίκα μπροστά, ο άντρες πίσω άνέθηκαν τη σκάλα που ύψωνταν από σκοτεινή γωνία. Έπάνω ήταν ένα μαρτάβανο δωμάτιο. Η κάμαρη αυτή ήταν σμένη από την μυρουδιά της φτώχειας: κουρελιών και του ανθρώπινου κορμού.

Οι δύο κλέφτες πλησίασαν προσεγγίζοντας. Ο γέρος δυσημένος στον χέρι του από συνήθεια έσφιγγε άπακτά σεντόνι.

Από καιρό ο άρρωστος αυτός γέρος έπαι δύο χρυσά φλουρία, που τα εκλησμονημένα κάποιου συγγενή του τυκογλήρου, και τα έμε με φθονερή προσοχή μέσα σε μιά ταμπά από ταταρούγα. Τα φλουρία ήσαν κίτρινα λαμπερα, και ο γέρος κοιτάζοντας τα, έζοντας τα κάθε φορά, έννοιωσε πως μέσα στην ψυχή μεγάλωνε το πάθος της φιληρόνιας και ή απολαύσις της κατοχής.

Η 'Αφρικάνα άνεβαινε στις μύτες των διών της, κρατώντας την άνασα της. Η Πασακαντάντο την ένθάρρυνε με νομίσματα. Στη σκάλα άκούστηκε κάποιος θόρυβος. Η κλέφτες σταμάτησαν. Το μαδημένο από περισσότερη έτρεξε πηδώντας στο δωμάτιο χωθήκε στην παλιά παντοφλιά ομα στο ύφασμα. Άλλ' έπειδή εξακολουθούσε να κινεί, ο Πασακαντάντο το άρπαξε με την όη κίνησι και τοούτησε το λαφύρι.

— Τα βρήκες; — ρώτησε την 'Αφρικάνα.

— Ναι, είναι δύο κάτω στο μαξιλάρι.

άποκρίθηκε κεινή, χώνοντας το χέρι της στην κρυμμένη ταμπάκερα.

Ο γέρος κουνήθηκε μέσα στον ύπνο στέναζε βαρειά, και άνάμεσα στα μασημένα υλέφαρά του φάνηκε μιά λουλούδι.

— Άσπράδι του ματιού. Έπειτα ξαναέπνευσε ένα βαρύ γεροντικό ύπνο.

Ο ύπερμετρος τρόμος έκανε την 'Αφρικάνα πάλι άποφασιστική. Έχωσε γοήτορα το πόδι κάτω στο μαξιλάρι, άρπαξε την ταμπάκερα πετάχτηκε σαν τρελή στη σκάλα, και έβρε πάνω στον Πασακαντάντο μ' όλο της το έρως.

— Θέ μου! Θέ μου! Βλέπεις τι μ' άνταξεί να κάνω; — τραυλίζε κεινή, κρεμωμένη πάνω στο Πασακαντάντο μ' όλο της το έρως.

Και με τρεμάμενα χείρα άρχισε ν' άνοιξη την ταμπάκερα και να ψαχνη να βρού τα φλουρία μέσα στο ταμπάκο. Η δυνατή κίνησι διό τους χτύπησε στη μύτη νοιώσανε κ' όλη τη διάθεσι να φταρνιστούν, και τους κινήσε ξαφνικά ένα άκράτητο γέλιο. Και κινώθοντας να πνίξουν το φτάρνημα, πνιγμένοι από τα χάχανα και σαρώσανε ο ένας τον άλλον. Αυτό προκάλεσε ήδονικό αίσθημα στην 'Αφρικάνα. Τής ήταν ευχάριστο όταν ο Πασακαντάντο έπαιζε μαζί της, τη δάγκανε στον δόν φιλώντας την, ή την έσφιγγε σ' ένα νανουσο χάδι, και αυτή, τερατωδώς άσπασε, τρεμε ολόκληρη και κέρονε από το πάθος.

Άλλά ξαφνικά άκούστηκε πρώτα ένα ήχο φλουριά να γίνη. Μεταρραβετε το σείε, άν θέκοφο μουμυοητικό, κατόπιν ύπνωσικές φωνές. Ούτε από το κεφαλόσκαλο φάνηκε ο γέρος, ούτε από τα πετάμένα κάτω από το σεντόνι φρούς του φαναριού, λυπόσαρκος οά σκεπασμένη τίσιση. Κοινα πρηνήματα χιλιόγραμμέτα—Α. Αί μ' ά ν' ά ν. Θά σάς άπαντήσαμε.

Τά νια σας όχι δημοσιεύσιμα. — Ο. Φί λ' ι π' ά ν. — Όχι καλό, μέτρο, πολύ μέτρο. Μάλιστα προς το παρόν. — Α. Τ' σ' α —

αί μ' ά ν. Δεν έχω πιά ά δημοσιεύσιμ ζέ—αί μ' ά ν. Βλέπετε ο χώρος μας γέρε ύπνωσι; ή άπατήσις; . . . μεγάλες. — Έ.

Μιά λίγη προσοχή, θά υπορούσατε να γράψετε καλή. Μήν διάζεβε, μελετήστε και πρό στην μετρική. — Γ.

Εί μ' ά ν. Εύχαριστούμεν για τά καλή σας λόγια. Το πεσό σας όχι καλό. — Α. α β' α σ' α τ' α ν. Τό διήγημά σας καλό, καλόστακο, αλλά πολύ μεγάλο, στεί-

— Τα φλουριά μου! Τα φλουριά μου! φλουριά μου!

ΓΑΜΠΡΙΕΛΕ ΝΤ' ΑΝΟΥΥΝΤΕ

ΕΝΑ ΠΟΥΛΑΚΙ ΠΙΑΣΤΗΚΕ

ΣΤΗ ΘΥΜΗΣΙ ΤΩΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΩΝ

ΔΕΙΔΙΝΟ

Ναι, μικρό μου πουλάκι, άδικα προσπάθησες ν' άποφύγης την παγίδα που σούστησα. Άδικα έσκαψες χτυπώντας άπελπισμένα τά φτερά σου. Σ' έπιασα! Σέ κρατώ άνάμεσα στα δαχτυλά μου, κ' αισθάνομαι τη μικρή σου καρδιά να γοργότυπα δύνατα. Και τα στενάκια σου παρτωδικά τρεμουλιάζουν στο πρίζμα της παλάτης μου. Μ' εύχαριστεί να σε καταλάβω έτσι άλαφιασμένο, να αισθάνομαι την άγωνία σου, να σε παιδεύω για λόγ, και κ' σ' έχω στην έξουσία μου. Μιά αλλοστη χαρά με κυριεύει, γιατί είσαι αιχμάλωτο πιά, σά να ζήλευα την άμέριμνη χαρά σου όταν ήσουν ελεύθερο! Θέλω να σ' άκούηθω, γιατί τραγουδάγες πηδώντας ξένωπαστο στ άνθημενα κλαρία του περιβολού στην ώρα που έγω πουούσα. . . Κι' όμως τέ χτυπακάρδι σου τώρα, όσο πάει και λιγοστεύει και, άν κ' έννοιωσες το σφίξιμο του χείρου μου δεν προσπαθείς πιά να ξεφύγης. Γιατί; Τό πήρες ίσως άπόφασι: πλέον, μικρό ή έννόησες ότι θά σ' άφρω; Γιατί δεν φωνάζεις πλέον; . . .

Πήγαν, λοιπόν, λεπτό πλασματάκι. . . Στο καλό, μικρούλα ψυχή. Μ' άφίσεις πάλι μόντο από μουδωσες λιγάκι κ' άπ' τη διήγησι της λαχτάρα, από μού χάριδες με τη σπυρτή καρτεριά σου λίγη πεποιθήσι, κ' έκαμης την καρδιά μου να χτυπήση μαζί με τη δική σου. . . Μάγρησε τουλάχιστο με τη χαρά, ότι γι' άντάλλαγμα σου χάρισα κ' έγω τη ζωή, και συγνώμη με για της λίγες στιγμές άγωνίας που σ' έκαμα να περάσσης.

Στο καλό, μικρή ψυχούλα! Στο καλό!

ΠΑΝΟΣ ΠΑΤΡΙΝΟΣ

Κ' ΕΤΣΙ ΚΡΥΦΟΨΗΝΤΑΣ ΤΟ . . .

Άθήνα, Άθήνα, ένα μουντό σουρουπιάκι του 'Οκτώβρη, σε δρόμους σπάνια όπου φωτούν ήλεκτρικά λαμπρόνια,

γέφυ από σπάτια παλαιά και ή ψυχή μου που έχασε παντού ζήταει να τδωρη. . .

Τό ξέρω, είναι μακριά από δώ! Μά πόσο εύχασιστέμει!

να έλλωξω μήπως και φανή πίσω από κάποια γούλινα, χαμογελώντας μου διαφορά με τα οδούτα χείλη.

κ' έτα, κρυφώοντάς το, γλυκά παρηγοριέμαι. . .

Ι. Ν. ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Ένα βραδάκι ξάστερο σελήνοφωτισμένο, σ' εγγώρισα, άγάπη μου—ας είν' εύλογημένο!

Τοτ' όλα μου φαινότανε ότι σε με γελούσαν,—πάνω στα δέντρα τα πουλιά για μένα κελαιδούσαν.

Μά ένα βράδυ βροχερό, πυκνοσυμνεφιασμένο, σε έχασα, μικρούλα μου—ας είν' καταραμένο!

Κάποιος όπου μās φθόνησε ότι σε με γέλασε, καυμένη, και σύ μαζί του έφωγες. . . — . . . Ζήες ευτυχισμένη!

Κι' έγώ μόνος, σαν σκέπτομαι κείνα—τα παρταμένα—όλα γύρω μου φαίνονται σαν νάναι λυπημένα. . .

ΓΙΩΡΓΗΣ ΔΑΣΚΕΑΣ

ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ

«Π ά ν τ α !» «Π ο τ έ !»

Αυτές της λέξεις, με της οποίες άσυναίσθητα όρκίζονται, για να παριστάνουν όλοι τους έρωτες των, έρωτες αιώνιους, δεν θά σου της πώ ποτέ! Για να είσαι βέβαιος, ότι ή δική μας άγάπη, είναι μιά άγάπη ξεχωριστή.

Για ν' άνηκουν πολύ καιρό δύο καρδιές ή μιά στην άλλη, πρέπει να μιά της βαρύνουν από λέξεις τόσο μεγάλες! Όποιος εύκολα όρκίζεται έρωτα αιώνιο, εύκολα και ξεχνά. . .

«Πάντα» είναι το «ποτέ» των έραστών που επανέχρονται. «Ποτέ» είναι το «πάντα» των έραστών που φεύγουν. . .

Γι' αυτό, άς μνή εμμεθα πολύ βέβαιος, ο ένας για τον άλλο, ούτε για τους έαυτούς μας! Άς μη ξεχνούμε πως ή ανθρώπινη ψυχή είναι τόσο άκατάλληλη, τόσο εύμετάβολη. . .

Άφριβάλλοντες κ' οι δύο, ότι ο έρωας μας θάναι αιώνιος, άς έλπίζουμε άπλως, ότι έσως κρατήση πολύ. . .

Σύ να μου λες «π' ι σ τ ε ύ ω» και έγω να σου λέω «έλπίζω».

Και κάθε καινούρια μέρα που θά φωτίξη την άγάπη μας, σύ θά έλπίζης περισσότερο το «πάντα» κ' έγω θά φοβούμαι λιγώτερο το «ποτέ». . .

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Μ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΟΥ

Η καρπάνες σημαίνουν την ώρα του έσπερινου. Μια γαλήνη, όσια γαλήνη, άπλώνεται από τη μίαν άκρη του χωριού στην άλλη. Τα καταλευκα γραφικά σπιτακια του, σκροπια οω και κει, είναι σκαρφαλωμένα στην πλαγία του βουνού. . .

Ο ήλιος έχει μισπέσει στη θάλασσα. . . Σε λίγο θά δύση. . .

Μια γρηούλα, με μιά ολόγιομη παιδούλα, παίρνουν τ' ανηφοράκι που φέρνει στην εκκλησούλα, στην καταλευκη εκκλησούλα του χωριού. . .

Η πρώτη προχωρεί σκυφτή άπ' το βάρος των χρόνων, χωρίς να προσέχη τη φύση. Η καρδιά της έον παλλει πια. . . είναι νεκρή στα τετοια πράγματα. . . Έχουν περάσει γι' αυτήν πολλά ομοια δειλινα. . .

Η δεύτερη, όλο ζωή, πηδαί χαρούμενη, και ρίχνει τα μάτια της γύρω. . . ρίχνει τα μάτια της, που λαμπουν στ' όμορφο προσωπάκι της, παντού. . . Αισθάνεται μιά ευχαρίστηση αβαστη. Η καρδιά αυτήνης χτυπά. . . χτυπά πολύ δυνατά, γιατί πλημμυρίζει άπό νεύσι. . . άπό χαρά. . . άπό πόθος. . .

Νάτες! φθασαν στην κορυφή τ' ανηφοριού. Σε λίγο θά μπουδ στην εκκλησούλα. Θά μπουδ, θά καθήσουν πλαί-πλαί, ή χειμνά με την άνοιξη, και θά προσευχηθούν. . . ή καθεμιά, ξεχωριστή προσευχή. Μιά προσευχή που θά όγαινη άπ' την καρδιά τους. . .

Κι' όταν θά τελειώση ο έσπερινός, και τ' σκοτάδι θά πλακώση στη γή, τότε θά πάρουν πίσω το δρόμο για το σπίτι. . .

ΒΑΣΟΣ ΔΗΜ. ΚΥΒΕΛΟΣ

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

Στο μυθικό το βράχο ή δεμένη βασίλοπούλα όλο θρηνεί βαρειά. . . Τό χάνοντα σαν λυρωτή προσμένει να τη διπλώση στ' άγρια του φτερά. . .

Μά ξάφνον παρωμένο, να, προβαίνει τ' άτι με μιά όρμη τρελλού βουρξή, ή Άνδρομεδα πέφτει λυτρωμένη στού θείου Περούσι τη θερμή άγκαλιά. . .

Είμαι κ' έγώ δεμένη σαν κ' εκείνη με τ' άλτα του Πόνου τά δειλά, του Πόνου που, θεός, ρουφαίει και πίνει

κάθε ζωής ίακμά, ίδια. . . μά, δεν βλέπω Λυρωτή Περούσι στο κύμα και στάν παθών τη λυσιά πέρτω θύμα. . .

ΑΔΑ ΚΑΡΤΕΛΗ

ΑΔΑ ΚΑΡΤΕΛΗ

ΑΔΑ ΚΑΡΤΕΛΗ

ΑΔΑ ΚΑΡΤΕΛΗ

ΑΔΑ ΚΑΡΤΕΛΗ

ΑΔΑ ΚΑΡΤΕΛΗ

ΑΔΑ ΚΑΡΤΕΛΗ

ΑΔΑ ΚΑΡ

Εἰς τὴν Σουηδίαν κατεσκευάσθη ἕνα νέον αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ περπατῇ καὶ εἰς τὴν ἕρπιν. Ἐνῆν προορισμένον νὰ ἐκτελέσῃ τὸν πλὴν δὺο ἡμῶν, αἱ ὁποῖαι χωρίζονται μετὰ τὸν μὴ μίαν ὁδοὶ γῆς. Ἐγκατεστήσαν αὐτοκίνητον καὶ τὸ αὐτοκίνητον κινεῖται ἐπ' αὐτὸν καὶ περὶ τὸν ἰσθμὸν. Τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ ὀνομάζεται «Σβάνε» καὶ μπορεῖ νὰ περπατῇ ἀπὸ τὴν μίαν ἡμῶν εἰς τὴν ἄλλην, χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν. Ἡ μηχανὴ τοῦ εἶναι δύναμις 10 ἰπποδύναμειν καὶ δύναται νὰ μεταφέρῃ ἕως 60 ἐπιβάτας.

Οἱ βασιλεῖς τῶν Ντέκτιβ δὲν εἶναι ὁ φανταστικὸς Σέριον-Χόλμς, ὡς θὰ ἠμπορούσε νὰ υποθέσῃ κανεὶς, ἀλλὰ ὁ Γεῖμς Μπέρετ ὁ Γενικὸς Ἐπαυροφῆς τῆς Αστυνομίας τοῦ Λονδίνου καὶ ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται κατασταλτικὰ μὲ τὸν μακαρίτην βασιλεῖα τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδον τὸν Τον.

Οἱ πυροσβεστικὸν δὲν εἶναι νεώτερα εὑρήματα. Ἰδιὴ ἡ αρχαία Ρώμη εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Αυγούστου, εἶχεν ἕνα σῶμα πυροσβεστικῶν ἐφοδιασμένων μὲ κἀδους, σφουγγάρια, τρόμπες, το ὁποῖον ἦτο ἐπαρφορισμένον νὰ προστατεύῃ τὴν Αἰωνίαν Πόλιν ἐναντίον τῶν πυρκαϊῶν.

Ἐκτοτε ὅμως, οἱ πυροσβεστικοὶ λόγοι ἐπρόσθεσαν πολὺ βέβαια.

Τὸ πρῶτον πυροσβεστικὸν σῶμα τοῦ συνεστήθη εἰς τὴν Εὐρώπῃν εἰς τὸ 1811, τὸ ὁποῖον ὀνομάσθη ὁ Ναπολεὼν διὰ διαταγῆς τοῦ, τὸ ἡμερομηνίαν 18 Σεπτεμβρίου 1811.

Ἡ ὁργάνωσις τῶν πυροσβεστικῶν σωμάτων ὅλης τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι ἀρτιοτάτη, ἔχουσα ὡς βάσιν τὴν ἀπολύτην στρατιωτικὴν πενταρχίαν καὶ ἱεραρχικὴν τάξιν.

Τελευταίως εἰς τὴν Βουλγαρίαν κατεργάσθη τὸ ἐπαγγελματικὸν ρεκόρ, τὸ ὁποῖον μετὰ προηγουμένων ἡ Ἀμερικῇ.

Ἐνῆν Οὐγγρὸς κορυφὸς προεκήρυξε διαγωνισμὸν μετὰ τὸν κορυφὸν διὰ τὸ ταχύτερον ἔγγραφο, θέσας ἑαυτὸν 6 χιλιάδας δραχμῶν. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὁ ἔχων τὸ ρεκόρ τῆς ταχύτητος κορυφὸς ἔδωκεν ἕνα πρόσωπον ἐντὸς 1 λεπτοῦ καὶ 12 δευτερολέπτων. Ὁ Οὐγγρὸς κορυφὸς Ραδλβέρος Ἰνκο, κατ' ὁμοίαν νὰ ἐνδύσῃ θανάσιμα ἕνα πελάτην εἰς διάστημα 1 μόνον λεπτοῦ καὶ 3 δευτερολέπτων. Καὶ ἐπληρώθη διὰ τὸ ἔγγραφο αὐτό. . . 6 χιλιάδες δραχμῶν, λαθὼν τὸ ἑαυτὸν τοῦ φιλοπόδου συναδέλφου τοῦ.

Εἰς τὰ προάστια τῆς Νέας Ὑόρκης, ὑπάρχει μία οἰκογένεια, τῆς ὁποίας ζοῦν διὰ τὰ μέλη, 95 τὸν ἀριθμὸν, ἀπὸ τὸν πρόπατον μέχρι τὸν δισέγγονον. Οἱ πρόπατοι εἶναι ἡλικίας 88 ἕως 97 ἐτῶν καὶ ὁ μικρότερος δισέγγονος εἶναι ἡλικίας μόλις 3 μηνῶν.

Ἀπὸ τοῦ Πολέμου, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ τοῦ τὰ Δημοκρατία τῆς Γαλλίας, ἐπέτρεψεν τὴν ἀπεριόριστον κατανάλωσιν τοῦ ηλεκτρικοῦ φωτὸς καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τὸν ἀπείρητον φωτισμὸν τῶν πόλεων ἐπὶ πολλὰς ὥρας κατὰ τὴν νύκτα.

Οὗτοι αἱ γαλλικαὶ πόλεις, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ δεκαετησίαν ὀλόκληρον ὑστερήθησαν τὸν φωτισμὸν κατὰ τὰς νύκτας, τὰ ἤρξαν νὰ πλέουν εἰς ὠκεανὸν ἀπὸ φῶτα.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατεσκευάσαν καὶ τὸν πρῶτον μηχανικὸν ἀνθρώπον! Καὶ δὲν τὸν κατεσκευάσαν μόνον, ἀλλὰ τὸν ἔβαλαν ἀμέσως καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν.

Καὶ ὁ θαυμάσιος αὐτὸς τεχνητὸς ἀνθρώπος, τεθεὶς εἰς μίαν σιδηροδρομικὴν μηχανὴν ἐκίνησεν, ὡς νὰ ἦτο φυσικὸς, τὸ τραῖνον εἰς ἀπόστασιν 1500 μέτρων!

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Δ. διαγωνισμοῦ μας αὐτῶν καταπληκτικῶς. Ὅσοι ἐλάβον τὸν α. τὸμον («Μαριμένα Κρίνα»), ἐνεύσαν καὶ μὴς ζήτουν καὶ ἄλλα ἀντίτυπα μὲς οὐ ἢ τρεῖς τόμους «Οὐεῖρο Ἀγαπῆς» τῆς παγκοσμίου φήμης γαλλοῦς τῆς γραφῆς Δοκ. Ὅλοι ἐξέτιμησαν τὴν προσπάθειάν μας, μὴς συγχάρουν καὶ μὴς σὺν ἡσυχίᾳ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τοὺς φίλους καὶ γνωστοὺς τῶν. Ἰούς ευχαριστοῦμεν θερμῶς.

Ὅσοι δὲν ἐστειλάν ἀκόμη τὰ ὁλῆτα τῆς σ. σειράς (α. 1—2—3—4) παρακαλοῦνται νὰ τα στείλουν το ταχύτερον, ἐμοσζοντες συγχρονῶς μονοδράμα γραμματόσημα ὁραχμῶν 3 οἱ ἐξοσα ἀποστολῆς ἐκαστοῦ διδίου. Δικαίουνται νὰ ζήτουν ἕνα ἢ δύο τόμους τοῦ διδίου τοῦ Μαρτίου «Οὐεῖρο Ἀγαπῆς». Ἐπιστῆς ὅσοι θέλουν δύναται, μὲ μ. ο. ν. ο. τ. α. π. ο. κ. ο. μ. α. τ. α. τῆς σ. σειράς νὰ ζήτουν καὶ διδία τοῦ Φεβρουαρίου («Μαριμένα Κρίνα»), ἐμδζοντες συγχρονῶς καὶ τὰ ἐξοσα ἀποστολῆς μὲς τὴν ἀκριβὴ τῶν οἰσθοντων.

Ἡ ἀποστολὴ ἡ ἔρχισεν ἤδη καὶ θὰ περατωθῇ συντόμως.

Εἰς ὁποῖον ὁ μ. ε. ν. διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅσοι λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν Δ. διαγωνισμὸν.—Τὸ γραμματόσημον ἔξω τοῦ φακέλλου πρέπει νὰ εἶναι ἐπαρκές (1 ὁρ. ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, καὶ 1.50 ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη). Παρακαλοῦνται π. χ. οἱ Δ. Μωραΐτου, Κ. Γεωργίου, Ε. Μπαζαζ, Ι. Κοκλή, Μ. Σταθοπούλου, νὰ μὴς ἐμδζουν ἀνὰ ὁρ. 2.—διὰ πρῶτον ὁ περ ἐπληρώσαμεν εἰς τὸ ταχυδρομείον. Ὁ ὁρ. 2 εἰς τὸν ὁρ. 2 α. φ. ο. ρ. α. γίνεται διὰ τοὺς μικροὺς ἢ μεγάλους φακέλλους.

Ἡ ἐξοσα ἀποστολῆς καὶ ταχυδρομικῶν ἐκαστοῦ διδίου ὁρίσθησαν εἰς ὁραχμῶν 3. Ὡστε ἐμδζετε ἐντὸς φακέλλου μονοδράμα γραμματόσημα 3 ὁραχμῶν. δι. ἕνα τὸμον, ὁ ὁρ. 2 διὰ δύο τόμους, ὁ ὁρ. 3 διὰ τρεῖς τόμους καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Διὰ τὸ ἔξω τ. ε. ρ. ι. κ. ο. ν. ὁραχμῶν 3 διὰ κάθε τὸμον.

Ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ταχυδρομείου ἡ τοποθέτησις ἐντὸς φακέλλου μ. ε. τ. α. λ. ἢ ἡ ὁρ. ν. κ. ε. ρ. μ. α. τ. α. τ. α. τῆς σ. σειράς π. χ. παρακαλεῖται νὰ ἐμδζῃ ἐκ νέου ὁρ. 3 μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ.

Ἡ διεύθυνσις νὰ εἶναι πλήρης, καθαρά, ἀκριβὴς καὶ νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὴν πόλιν. Παρακαλοῦνται π. χ. οἱ κ. κ. Ρ. Ἀνδρουλῆς, Ε. Νιάκη, Δ. Γαλανόπουλος, Β. Μπέτση, Ν. Οικονομίδη, τῶν ὁποίων τὰ «Μ. Κρίνα» ἐπεσπράφησαν ὑπὸ τοῦ ταχυδρομείου λόγῳ ἐλλείψεως ἢ ἀνακριβείας διευθύνσεως νὰ μὴς στείλουν ἐκ νέου τὰς διευθύνσεις τῶν μὲ ὁρ. 1.50. Ἐπίσης ἡ δις Φ. Ράμμου, Βόλου, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Ἐπίσης παρακαλεῖται ὁ Π. Γιαννάκης νὰ μὴς γνωρίσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ.

Ἀὐτὰ διὰ τὰς τελευταίας φ. ο. ρ. ἂν. Διότι μὴς εἶναι τεχνικῶς ἀδύνατον, μέσα εἰς τὰς ἐπ. τ. α. κ. ο. σ. ἢ ἐπιστολάς πού φθάνουν ἡμερησίως εἰς τὰ γραφεῖα μὴς νὰ κρατοῦμεν σχετικὰς σημειώσεις. Αὐτὸ ἄλλωστε δυσχεραίνει τὴν ἀποστολὴν τῶν διδίων ἐκείνων πού συνεμμορφώθησαν πλήρως μὲ τοὺς ἄρους μας. Καὶ εἶναι ἀδίκον.

Σὺν ἐπ. ὡς, κάθε ἐπιστολὴ μὲ ἀνεπαρκὲς ἔξω τ. ε. ρ. ι. κ. ο. ν. γραμματόσημον, μὲ ἐλλειπὴ ἐξοσα ἀποστολῆς, μὲ ἀνεπαρκὴ ἢ ἀνακριβὴ διεύθυνσιν, δὲν ὁρ. α. λαμβάνεται. τοῦ λοιποῦ ὑπ' ὄψιν, ὁ ὁρ. 2 εἰς ὁποῖον εἶναι ὁ ἀποστολεὺς, οὐτε εἶναι δυνατόν νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν τὰ παράπονά τῶν.

Μερικοὶ τῶν ἀναγνώστων μὴς μὴς παρεπονήθησαν ὅτι δὲν ἐλάβαν ἀκόμη τὰ ἀποσταλέντα ἀντίτυπα τῶν «Μαριμένων Κρίνων».

Ὅταν ὁ περίφημος ἱατρός Σιράκ ἐβλήθη ἀπὸ ἀποσπῆξιν, ἐκάλεσαν πρὸς αὐτὸν τοὺς ἐγκριτοτέρους τῶν συναδελφικῶν τῆς ἱατρικῆς. Ὅλα εἰς ταῖς νύκτας εἰς τὸν ἀσθενὴ ἐπαυρῶντας ἀφαιμάξεις.

Κατόπιν ὅμως τῶν ἀφαιμάξεων τῶν Σιράκ συνέβησαν πρὸς σιγήν, ἐξῆλθεν μετὰ τὸσον πολὺ, ὥστε ἐπέσει εἰς διαμαρτυρίαν.

Ἐνόμζε δὲ ὅτι εὐρίσκετο πλησίον τοῦ πελάτου καὶ διὰ μίαν στιγμὴν ἐπῆλθεν δεξιὸν τοῦ χεῖρ τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ καὶ ἔπειτα ἐξέταξεν τὸν σφυγμὸν τοῦ.

Μετὰ μερικὰ δευτερόλεπτα οἱ παρῆντες καὶ θεράποντες ἱατροὶ ἤρπασαν παραληροῦντα Σιράκ νὰ λέγῃ:

Προσεκλήθητε πολὺ ἀγαθὰ, ἔκαστον τὸν ἀσθενὴ ἀφαιμάξεις ἀντὶ νὰ τοῦ ἰσχυρὸν καθάρσιν. Ἡ πρόγνωση μὴς ὅτι ὁ ἀσθενὴς θάινει ταχέως πρὸς τὸ τέλειμα.

Πράγματι, ἐντὸς τῆς ἰδίας ἡμέρας, γὰς ἱατρός ἀπέθανε.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας Φρειδερίκος ἐβυλόμενος κάποτε τὸν Μεγάλον Πέτρον Ρωσίας, εἰς ἕνα Πύργον, ὁ ὁποῖος ἦτο σμένος εἰς τὴν ἀκρὴν μὴς ἀδίστου.

Ὁ Γάλλος ἐξηγόρουν εἰς τὸν βασιλεῖα πολιτικὸν τοῦ σῆστημα.

Θέλετε, τοῦ εἶπεν ἀφ' ὧν ἐτέλειμα, σὰς δώσω μίαν ἰδέαν τῆς ἐξουσίας μου, καὶ χωρὶς νὰ περμῆν τὴν ἀπάντησιν Φρειδερίκου, ἔκαμε νόμιμα εἰς ἕνα πύργον τῆς ἀκολουθίας, καὶ τοῦ ἐδείξε τὴν ἀπάντησιν.

Πῆδα κάτω!

Ὁ κῶδικος ἐκτίταξε τὸν Πύργον, τὸν ὅρ. ῥέτησεν εὐθιγενέστατος καὶ χωρὶς καμμίαν σταγμὸν ἐπηδήσεν εἰς τὸ κενόν.

Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸ; ἡρώτησε Πέτρος τὸν Δανὸν βασιλεῖα. ἔχετε αὐτὸς τοιοῦς ὑπὸχόους;

Ὁ Φρειδερίκος, ὁ ὁποῖος μόλις ἀπὸ τὴν ὁδὸν ἐκπλήξιν, τοῦ ἀπάντησιν.

Εὐτυχῶς ὄχι!

Διὰ τὴν ἀργοπορίαν αὐτὴν ἀπατήσαντες εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ταχυδρομείου, λαβόμεν παρ' αὐτῆς τὴν ἀπάντησιν ἐπὶ τὰς ἀπὸ τῆς ἐφημερίδος κατὸν τῶν ταχυδρομικῶν γενικῶν καθυστερήσεων προέβλεπον λόγῳ τῶν ἀκαταστασιῶν τοῦ ταχυδρομείου ἀπὸ τὰς τελευταίας κακοκαιρίας καὶ ἀπὸ τὰς συγκοινωνιῶν καὶ ἐορτῶν.

Ὡς ἐκ τούτου, παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μὴς—οἱ περισσότεροι τῶν ἀναγνώστων, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐλάβον ἤδη καθυστερηθέντα διδία—νὰ λαβὼν ὅλην τὴν ἐφημερίδα καὶ νὰ μὴς συγχωρήσουν διὰ τὴν ἀργατερίαν αὐτὴν ἀταξίαν διὰ τὴν ἀλλωστε ἐμῆς ἐμῆς οἱ μόνον. . . ἀνεύθυν.

Οἱ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΜΑΣ

Ἐλήφθησαν πλείστα αἰτήσεις καὶ ἐπὶ τὰς ἀπὸ τῆς διεύθυνσεως τῆς «Βουλῆς». Προσεχῶς θὰ ἀνακοινώσωμεν οἱ ἀποκρίσεις.—Κ. Γρηγορίου, Πάτρας. Βεβαίως δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸν οἱ ἀνταποκρίσεις νὰ εἶναι καὶ συνδρομηταὶ μὴς. Οὐτε καὶ εἶναι τὸ σπουδαιότερον σημεῖον γιὰ τὴν ἐφημερίδα, ἀλλὰ μὴς ἀναγκαῖον νὰ εἶναι.

Π. Τσιαβέν, Λάρισα. Δυνατὸς νὰ εἶναι ὁ γράμμα, γινόμενος ἀνταποκρίτης μὴς, νὰ εἶναι καὶ ἀνταποκρίτης μὴς.

Θεοφάνης, Μ. Φουρνάρη. Ἀρεστικὸν τῶν Τσακνῶν Καρδίτσας, Χ. Σκουλαρίκη. Ἀρεστικὸν, Ν. Παπαγεωργίου Πύργου.

Μὴς ἔγγραφον αἰτήσιν, μὴς τὰς ἐν τῷ ταχυδρομείῳ 16 Μαρτίου καθορισθείσας πληροφροῦντες.

Ὁνοματεπώνυμον, ἡλικίαν, ἐπάγγελμα, ἀκριβὴ διεύθυνσιν καὶ τρία γνωστὰ πρόσωπα τῆς πόλεως μὴς, καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν, ὅσοι νὰ δυνάμειν λαβόμεν πληροφροῦντες.

Ἡ ἀπάντησις θὰ εἶναι ἐν τῷ ταχυδρομείῳ 16 Μαρτίου καθορισθείσας πληροφροῦντες.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ!

Ὅταν δὲν αἰσθάνεσθε τοσοῦτον καλὰ τὸν ἐαυτὸν σας καὶ ἡ μητέρα σας δελεῖ νὰ σας δώσῃ καθαρτικὸν, νὰ τὴν ὑπακούσετε. Παρακαλέσατε τὴν νὰ σας δώσῃ Μαγνησία Πέλλεγρινο πού εἶναι εὐχαριστικὸς καὶ δὲν δα σὰς ἐνοχλήσῃ διόλου. Προσεῖψατε ὅμως νὰ ἔχη ἐπὶ τῆς φιάλης ἡ τοῦ φακέλλου τὴν εἰκόνα μου καὶ τὴν ὑπογραφήν «Proder»

ΜΟΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΑΙ
LABORATORIO CHIMICO-FARMACEUTICO MODERNO, TORINO
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Θ. Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΕΥΡΥΘΕΟΝ 6 ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Κρατήσατε δελτία τῆς Γ. σειράς διὰ τὸν τὸμον τοῦ Ἀπριλίου
ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ: ΝΤΟΛΟΡΙΤΑ

Δ' ΔΙΑΓ. ΣΕΙΡΑ Γ ΑΡ. 2

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΙΣ

Τὰ φαιδρά τῆς ἐβδομάδος

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ ΣΦΑΛΜΑ

Ἡ νεαρά ράπτρια Διονυσία Βελονάκη ἡγάπα περιπαθῶς τὸ φασκόμηλον, τὰς φωτογραφίας καὶ τὸν ἐξάδελφόν της Δημητράκη, διδάσκαλον εἰς τὸ Ε'. Ἑλληνικὸν σχολεῖον θηλέων.

Ὁ διδάσκαλος Δημητράκης καὶ ἐξάδελφος τῆς Διονυσίας, ἡγάπα καὶ αὐτὸς περιπαθῶς τὴν νεαράν ἐξάδελφον του καὶ τὸ φασκόμηλον, τὸ ὁποῖον μάλιστα ὠνόμαζε ἐπὶ τὸ διδασκαλικώτερον, «ἐλελίφασκον», ἔτρεφεν ὅμως μίσας ἀσπονδον πρὸς τὰς φωτογραφίας πάντων τῶν σχημάτων καὶ πασῶν τῶν ἀπεικονίσεων.

Μίαν ἡμέραν ἡ νεαρά Διονυσία εὗρίσκετο εἰς τὸ φωτογραφεῖον Ἀγγελάκη πρὸς παραλαβὴν νέας δωδεκάδους φωτογραφιῶν της, μεγέθους κάρτ-ποστάλ. Ὅπως κατὰ σύμπτωσιν εἰς τὸ ἴδιον φωτογραφεῖον εἶχε μεταβῇ νεαρὸς κομψευόμενος πρὸς παραλαβὴν ἐτέρας δωδεκάδους ἰδίου σχήματος φωτογραφιῶν του. Οἱ δύο νέοι συντητήθησαν καὶ ἀμοιβαίαν ἔλξιν αὐθορμήτως συναισθανθέντες ἀλληλοεμειδίασαν. Μεθ' ὃ, παραλαβόντες ἕκαστος τὰς ἑαυτοῦ φωτογραφίας, ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

Ὅταν ἡ Διονυσία ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκον της, εὗρεν ἐντὸς τοῦ φακέλλου τὰς φωτογραφίας τοῦ νεαροῦ κομψευομένου, πρᾶγμα, ὅπερ συνέβη ὅπως συμμετρικῶς καὶ ἀντιθέτως εἰς τὸν νεαρὸν κομψευόμενον, εὐρόντα τὰς φωτογραφίας τῆς Διονυσίας.

Ἦτο προφανές ὅτι ὁ φωτογράφος εἶχε διαπράξει τὸ σφάλμα, σφάλμα ὅμως τὸ ὁποῖον ἔδωκε ἀφορμὴν εἰς τὴν Διονυσίαν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νεαροῦ καὶ νὰ ἀφεθῇ, μετὰ παρέλευσιν εἰκοσι λεπτῶν, εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἐντὸς τριάκοντα πέντε λεπτῶν, ἡ ἀπιστος Διονυσία, συνελαμπάνετο ἐπ' αὐτοφόρῳ ὑπὸ τοῦ ἐξάδελφου Δημητράκη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φωτογραφιμανοῦς νεανίου.

Τί εἶχε συμβῇ;
Ἀπλούστατα, ὁ ἐν λόγῳ νεανίας διδάσκαλος καὶ αὐτὸς εἰς τὸ Ε'. Ἑλληνικὸν σχολεῖον θηλέων, συνάδελφος ἄρα τοῦ Δημητράκη, εἶχε προσκαλέσει τούτον τὸν τελευταῖον ἵνα ὁμοῦ συσκεφθῶσι περὶ τῆς αὐξήσεως τῶν διδασκαλικῶν μισθῶν.

Ἐγινε πανδαμόνιον!
Οἱ δύο διδάσκαλοι ἤρχισαν νὰ ὑβρίζωνται εἰς ἀρχαίαν ἀττικὴν διάλεκτον, διεσταυρώνοντο δὲ αἱ περίφημοι φράσεις τοῦ Λουκιανοῦ:

— Κἀγὼ τῇ ξύλῳ μου πατάξας διαρρήξω σου τὸ κρανίον!... καὶ τὰ τοιαῦτα.
Ἡ Διονυσία ἐγκατελείφθη παρὰ τοῦ ἐξάδελφου της Δημητράκη, προσεκολληθῇ δὲ ὡς δατρακὸν ἐπὶ τοῦ νεαροῦ διδασκάλου, ὅστις ἐλάτρευε καὶ τὰς φωτογραφίας καὶ τὸ φασκόμηλον, ἀλλ' ἔτρεφε μίσος ἀσπονδον κατὰ τῆς Διονυσίας!...

ΓΙΑΝΝ.

Μυθιστόρημα πού ἐποχὴν θ' ἀφίσχῃ:

Η ΘΡΑΙΑ ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!...

Γ'.

Στὸ ρεστωράν ἡ Μίς Ἑλλάς μέ ὕψος συνετὸ γιὰ τὸ μαχαίρι ἔμαθε πὺς λέγεται χ ο υ τ ὡ... καὶ γιὰ νὰ δείξῃ πὺς εὐθὺς μαθαίνει καὶ προκόβει.

— Ἐφ' ὅσον λέγεται κουτό, ἠρώτησε, πὺς χ ὅ β ε ι ;
Τότε ὁ μνηστὴρ ἀπήντησε γαλλίζων εὐπρεπῶς τὸ πουργουᾶ, τὸ διατὶ τὸ πού καὶ τί καὶ πὺς

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ

ΜΥΣΤΙΚΟ...

Πὺς θές νὰ μὴ τὸ μάθανε ὁ τάδε καὶ ἡ δεῖνα ἀφοῦ κι' ἡ πέτρος, μάτια μου, μὰς πήρανε χαμπάρι;
— Ὅλοι τὸ μυρίστηκανε...
... Ἐβούλῃς ἡ Ἀθῆνα;
— Ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο καὶ μεῖς κρυφὸ καμᾶρι.

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΟΜΟΝΟΙΑ

Ἐάν μὰς κατηγορήσαν πὺς σὺίσαμε οἱ δύο, μπορεῖ νὰ ἔχουν δίκαιο οἱ ἄνθρωποι λιγάκι, νὰ ἰδῇς πὺς θὰ τὰ κάνουμε μιά μέρα ρημαδιό...
— Γιατὶ ἐπῆγε ὁ τέντζερης καὶ βοήθησε τὸ καπάκι!...

ΠΟΛΛΑ ΚΕΡΑΣΙΑ...

Ἡ προξενήτρα μοῦλεγε πὺς ἔχεις προῖκα μὲ οὐρά, ἀλλὰ ἐγὼ μικροῦλα μου τὴν ἔχω ξαναπάθει καὶ μῆνυσα τῆς μάννας σου λιγάκι καθαρά:
— Πολλὰ κεράσια σὰν ἀκοῦς βάστα μικρὸ καλᾶθι.

ΠΟΥ ΤΕΤΟΙΑ ΤΥΧΗ...

— Ἄν βοῆς ἓνα πορτοφόλι μὲ ἑκατὸ χιλιάδες δραχμές, τί θὰ κάνης;
— Θὰ δημοσιεύσω!... ὅτι προσφέρω πεντακόσιες δραχμές σὲ κείνον πὺς τὸ ἔχασε!...

κι' ἀμέσως ἐπροχώρησε ὀλίγον πάρα κάτω κι' εἶπε πὺς λέγεται ἁ σ σ ι ε τ στὴν γαλλικὴν τὸ πιάτο. Μὰ τότε πάλι ἡ Μίς Ἑλλάς ὡς γυναίκεία φύς εἶχεν ὀλίγας λογικὰς ὡς εἶπεν, ἀντιρροήσεις. Καὶ ἐξηγούσα παρεούθως χωρὶς πολὺ ν' ἀργῇ:
— Πρέπει νὰ λέγεται μ α σ ι ε τ νομίζω τὸ... φαγί...
— Ὅπερ μασιέται, πᾶνματι! Κι' οἱ δύο συνοδοὶ της τὴν νεαράν μαθητρίαν ἀποθαυμάζουν, ἥτις ἐμάνθανε τὴν γαλλικὴν κατὰ πὺς λέν, ἀπαισίστως

Ἀθηναϊκὲς σιλουέτες

ΤΑΚΗΣ Δ.

Ἴδου ὁ κοσμικώτερος τῶν κοσμικῶν τῶν Κοσμικὸς καὶ μάλιστα ὁχι ἀδύνατος πὺς συνειθίζει νὰ ἀποκαλῇ ἀγαπῆτον τὸν νάδελφον κατὰ τὸ ἥμισυ νεώτερόν του, ἡ ναντίον εἶναι πολὺ «παλαιοφανής»!

Εἶναι συγγραφεὺς, δηλαδή... εἶναι μὴ τῆς Ἑταιρείας Συγγραφέων, χωρὶς καμὴν ἔξερη διατὶ, πὺς, πότε καὶ ἀπὸ πού. Ἐπὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ συγγραφέως ἔχει κύριον ἐπάγγελμα τὴν διεύθυνσιν τοῦ τεχνικοῦ τμήματος κάποιας ἀρχῆς. Ἐπὶ πρὸς τοῦτοισι δεινὸς χορευτὴς ὁχι μόνον τῶν λεστών ἀλλὰ καὶ μενουέττου. Γεγονός!

Αἱ κακαὶ γλῶσσαι ὅταν μιλοῦν γιὰ τὴν λιχίαν του λέγουσιν ὅτι ἔμαθες τὸ μενουέττου πὸ τὴν ἰδίαν τὴν μαρκεῖσιαν Πομπαιάνου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι συμπαθὴς καὶ πολὺ συμπαθητικώτερος ὅταν εἶναι τευμένος μὲ ὑπάρξεις μικροτέρας τοῦ πενήντα (ἐπίσης γεγονός) τοῦλάχιστον νια...

ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΟΡΟΙ ΟΣΟΥΣ Η ΣΒΑΙΣ ΧΩΡΕΙ

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Καπρίε μὲ πάταγον καὶ μπρίον ὁ τῆς Ἑνώσεως χορὸς ἐδόθη τῶν Ἀνδριῶν οἱ Ἀνδριώτες σύσσωμοι ἐνὸς καὶ ἄλλου φύλλου: ἡ Ἑμπερίκου, ἡ Λέγγρη ἡ Γκούμα, ἡ Κροκοδείλου Μίχα, Τζιρίτη, Δάμπση Καμπάνη, Φαλκουάκη ἡ Ἀσημάκη, ἡ Γουλιανδῆ καὶ ἡ Καρυστινάκη. Ἀώρα πολλὰ καὶ κοτιγίον κι' ἓνα λαχσίον, ἡτοι Γκρό λό, τοῦ Μπίστη ἔδωκε τὴν ξακουσμένη μύτη. ΟΜΙΛΟΥΜΕΝ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ «ΜΙΣ» Μετὰ τὴν Μίς τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὴν Μίς Ἑλλάδα τὸ κάθε μισοθήλυκο καὶ κάθε σουσουάδα ἠθέλησε νὰ γίνῃ «Μίς» μετὰ πατάγου καὶ τιμῆς!
Ἡ κάθε μιά φώναξε:
— Ἡ τάδε βγήκε ἄδικα!...
Ἐγὼ ἡ καὶ ἡ ὠμορφότερη τῆς συνοικίας κόρη, περιφρονούσα ἐκύτταζεν ἡ Μίς Παντρεμενάδικα καὶ γέλαγε εἰρωνικῶς ἡ Μίς ἡ Γκαζοχώρι.
Ἡ Μίς Παγκράτι, μὲ μαλλὶ κατὰσπαστὸ σὰν βροῦδα τὴν Μίς Κασσίδα ἐβοῶσε κι' ἐκείνη τὴν Μίς Γούδα αὐτὰ μὰς σφαινοῦνε αἱ Μίς καὶ ὅλα τὰ τραβᾶμε εἰς!

Ἐνας πανταχοῦ παρῶν, μέγας φίλος τῶν τῶν

ὁ δὲ γαλλομαθὴς μνηστὴρ σὲ λίγο θάταν... ὁστος! Δ'.

Εἰς τὸ Παρίσι ὁ μνηστὴρ ἐφάνη ἐπιθυμῶν ὅτι δὲν θέλει τελεῖται μετὰ τὸν σταθμὸν ἀλλ' ὅμως ὁ Πουανκαρέ δὲν ἤθελε, καὶ στέλλει δύο μεραρχίας τοῦ σφατοῦ καὶ πάντας τοὺς ἐν πέλει!... Κι' ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυπηγῶν σαστίζει φυσικὰ καὶ στέλνει, πέντε, στὸν σταθμὸν ἀντιτορπιλικὰ!...

Τὴν συνέχισαν δεξιῶς νὰ τὴν γράψω σὲ ἄλλο φύλλο